Norma Youngherg

Vrăjitorul din insula marelui Sangir

Capitolul 1

OASPETELE

Soarele nu se ridicase bine deasupra dealurilor insulei Marelui Sangir, când primele raze de lumină au atins deja vulcanul, conturându-l cu flăcări purpurii. Partea de jos a muntelui fumegând era încă în umbră şi poalele lui se întindeau în ocean, ca rădăcinile verzi, pline de muşchi, ale unui îi unchi uriaş care se pierde în ape.

Satoo s-a aşezat pe stâncile înalte de pe latura de sud a micuţului golf care se deschidea pe ţărmul de vest al insulei. Sufla din greu, pentru că alergase tot drumul, de la casa tatălui său, ca să vadă răsăritul soarelui pe Muntele de Foc. Aburii care pluteau deasupra acelei înălţimi îl fascinau şi, deseori, îi făcea plăcere să salute dimineaţa din locul acela singuratic între stânci, privind la culorile care se schimbau pe munte, în timp ce lumina înainta până ce o nouă zi se aşeza ca o binecuvântare în jurul lui.

Marea albastră, care se întindea pe o suprafaţă de două mile între el şi Muntele de Foc, era liniştită în această dimineaţa, doar o briză uşoară mişca suprafaţa apei, agitând-o

Era timpul refluxului şi, de pe stâncile de coral de tub ascunzişul lui, venea până la el mirosul înţepător al apei sărate şi al nisipului de pe fundul mării. În timp ce pira plin de bucurie, Satoo şi-a amintit de peştele care ara pregătit acasă pentru masa de dimineaţă şi s-a gândit că ar fi bine să se grăbească spre casă.

Apoi, deodată, a văzut apropiindu-se din sud-vestul insulei vasul mic, ce făcea legătura între insule.

Vasul cu mărfuri nu venea prea des. Satoo s-a ridicat, cu un tremur de bucurie. Toate gândurile de a se grăbi spre casă pentru a lua micul dejun i-au dispărut din minte. Locul unde vasul urma să ancoreze era aşa de aproape, încât putea să stea chiar acolo unde se afla şi să se uite la marinarii care descărcau. Desigur, ar fi putut şi să alerge până la locul de ancorare, dar a rămas printre stânci, ca o pasăre

gata de zbor. Încă nu se hotărâse ce să facă.

Vasul se apropia din ce în ce mai mult. Satoo i-a văzut pe marinarii care se pregăteau să arunce parâma în jurul stâlpilor enormi de lemn, ce ieşeau afară din apă, la debarcader. Băiatul n-a mai ezitat. Ş-a ridicat din ascunzişul lui şi a alergat spre mal.

Cu un zgomot puternic, vaporul a pătruns în micul port, pe lângă podul de lemn. În cei doisprezece ani ai lui, Satoo urmărise de multe ori vasul de mărfuri cum venea în port şi descărca, dar acum a văzut pe puntea vasului ceva care a făcut ca inima să-i bată cu putere. Ştia că de data aceasta, va vedea ceva ce nu văzuse niciodată până atunci.

Erau multe cutii, de forme diferite şi ciudate, puse una peste alta pe punte, şi oameni îmbrăcaţi în haine multe şi ciudate. Erau altfel decât toţi oamenii pe care îi văzuse mai înainte în viaţa lui. Erau patru persoane – o familie, s-a gândit el – un bărbat, o femeie. şi doi copii. Băiatul era cam de vârsta lui, iar fata avea, probabil, trei sau patru ani.

— Cine sunt? a întrebat Satoo îndreptând un deget bronzat spre noii veniţi.

Unul dintre marinari i-a răspuns:

— Sunt învăţători. Au venit aici dintr-o ţară din Europa.

— Învăţători! Ce sunt învăţătorii?

Satoo a privit la rochiile lungi ale femeii şi fetiţei". Învăţători, învăţători", repeta el mereu şi mereu.

— O să vezi în curând ce înseamnă aceasta, i-a spus marinarul râzând. Intenţionează să rămână să locuiască aici, chiar aici pe insula Marelui Sangir. Şi au în plan să te înveţe şi pe tine.

Gândul acesta I-a tulburat pe Satoo pentru o clipă. Nu mai auzise niciodată despre învăţători şi nu avea nicio idee ce intenţii aveau cu el. Era greu să-ţi închipui ce fel de oameni puteau să fie şi ce aveau ei în acele cutii şi bagaje. Dar Satoo nu avea timp acum să se gândească la aceste probleme. Cutiile erau descărcate de pe vapor, în timp ce învăţătorul le spunea oamenilor cum să le transporte şi unde să le pună.

Bărbatul acesta era mult mai înalt decât toţi ceilalţi oameni pe

care îi văzuse Satoo vreodată. Totuşi, nu-i era frică de el". Ochii lui erau de o culoare deschisă, ciudată, dar erau mari, adânci şi parcă zâmbeau. Păr lung, roşcat, îi creştea pe faţă şi Satoo s-a gândit că şi părul de pe cap trebuie să fie de aceeaşi culoare, dar bărbatul purta o pălărie de soare, aşa că nu puteai să-i vezi părul. Omul acela înalt, avea pantaloni lungi care-i coborau pe picioare, acoperindu-le, şi picioarele se terminau cu ceva negru şi tare, care nu avea niciun deget. Purta, de asemenea, o jachetă deschisă la culoare.

Satoo s-a întors şi a privit la băiat. Avea ochii la fel că ai tatălui lui şi părul blond roşcat. Culoarea aceea de păr era cea mai deschisă şi mai strălucitoare pe care o văzuse Satoo vreodată. Mai strălucitoare chiar decât penele păsărilor de pe Insule. Ce însemnătate putea să aibă acest păr? Cum crescuse din capul băiatului un astfel de păr? Probabil că folosise doctorii puternice, de la vrăjitori, ca să poată să-şi decoloreze parul.

Şi părul fetiţei era deschis la culoare, dar nu chiar aşa de strălucitor ca al băiatului. Mama copiilor purta pe cap o pânză de culoare albastru deschis şi Satoo n-a putut să-şi dea seama ce fel de păr avea. Rochia era lungă şi aproape atingea pământul. Apoi, el a văzut că picioarele ei nu erau desculţe ca ale femeilor de pe insulă. Amândouă erau închise în nişte lucruri ciudate, negre şi strălucitoare. S-a uitat din nou la picioarele bărbatului şi şi-a dat seama că nici picioarele lui nu erau aşa în mod natural, negre şi tari, ci erau băgate într-un fel de cutii.

Dar amândoi copiii erau desculţi.

În timp ce învăţătorul îşi aşeza cutiile ordonat una peste alta pe ţărm, lângă platforma de ancorare, Satoo a privit în sus spre cer. Ştia că în curând avea să plouă. În acest sezon ploua aproape în fiecare zi la aceeaşi oră.

— Grăbiţi-vă băieţi – a strigat căpitanul către oamenii lui – aşezaţi lucrurile învăţătorului grămadă şi acoperiţi-le, nu vedeţi că vine ploaia? Grăbiţi-vă, altfel totul se va uda.

Omul cei înalt părea că înţelege ce a spus căpitanul. A făcut un

semn cu mâna şi apoi a început să deschidă unul dintre pachete. A scos afară o bucată enormă de materia! gros şi l-a aruncat peste bagaje. Apoi, a pus câte o piatră grea în cele patru colţuri ale pânzei de cort. În timp ce fiecare se grăbea să se adăpostească pe vapor, sub punte, învăţătorul a aşteptat să cadă primele picături de ploaie. Atunci a ridicat unul dintre colţurile pânzei aceleia gri şi s-a ghemuit lângă cutiile lui, ţinând un colţ deasupra capului ca şi cum ar fi ţinut o frunză. Satoo nu s-a mişcat. Pe el nu-l deranja ploaia, el nu purta decât o pânză făcută din coajă de copac, care se usca foarte uşor. Ploaia rece îi făcea bine pe piele şi a ridicat faţa spre torentul de apă. Apoi l-a văzut pe bărbatul acela înalt sub pânza gri, făcându-i semne să vină.

Omul îi arăta adăpostul unde se ghemuise şi îl invita pe Satoo să vină alături de el.

Deodată, Satoo a simţit că îi este frică. Fiori reci îi treceau pe spate, în sus şi în jos. S-a întors şi a luat-o la fugă spre casă prin ploaie, alergând tot mai repede şi mai repede, până ce dădu buzna în coliba tatălui său, unde familia tocmai termina masa de dimineaţă.

— Unde ai fost? l-a întrebat mama. Te-am strigat de mai multe ori. Ce ai făcut?

— Este un vapor acolo, a spus Satoo cu respiraţia întretăiată. A venit chiar acum şi pe vapor sunt oameni străini.

S-a aruncat jos, pe o rogojină lângă tatăl lui, şeful Meradin.

Şeful a rămas pentru o clipă nemişcat, privind la fiul lui. Apoi, s-a uitat în jos, la farfuria lui făcută din frunze de bananier.

Şi-a înmuiat peştele în sos, cu o mână sigură.

— Câţi oameni străini erau acolo?

— Doar un bărbat înalt, o femeie şi doi copii.

— Ei bine, dacă sunt atât de puţini, nu trebuie să ne fie teamă. Putem să-i învingem uşor.

— Vino şi mănâncă, i-a spus mama lui Satoo, întinzându-i o frunză mare, plină cu mâncare.

Sunetul ploii se auzea răpăind cu un zgomot înfundat pe acoperişul de ierburi. Porcii care erau sub casă grohăiau şi se luptau

unul cu altul, în timp ce se înghesuiau să se adăpostească de ploaie. Satoo a privit prin uşa deschisă a colibei şi a văzut livada de palmieri de cocos aplecându-se în bătaia vântului.

— Omul acela de pe ţărm stă sub o bucată de pânză. Este o pânză aşa de mare, încât a acoperit cu ea toate cutiile – o grămadă mare de lucruri pe care Le-a adus.

— Mărfuri, probabil, a spus şeful mormăind printre înghiţituri. Mărfuri pentru vânzare.

Nu, nu, sunt sigur că nu este aşa, a spus Satoo terminându-şi ultima înghiţitură şi strângându-şi ghemotoc frunza verde, care fusese farfuria lui. Sunt sigur. Ştii, căpitanul vaporului se purta foarte politicos cu el şi unul dintre marinari mi-a spus că acest om este învăţător şi intenţionează să rămână aici, să locuiască aici. Ce este un învăţător, tată?

Şeful s-a oprit din mâncat şi şi-a trecut degetele prin părul bogat şi creţ. S-a ridicat în picioare şi a privit prin uşa deschisă, spre ţărm.

— Un învăţător? Un învăţător? Şi şi-a făcut planul să rămână aici?

— Marinarul mi-a spus că vor sta aici, a spus Satoo, aşezându-se lângă tatăl lui, în faţa uşii deschise.

Au privit împreună prin perdeaua de ploaie torenţială. Ploaia curgea în şuvoaie şi era aproape imposibil să vezi ceva pe ţărm.

— Unde vor sta? A întrebat Satoo, studiind fata tatălui lui.

— Cred că este bine să merg şi să văd ce se întâmplă, a spus şeful, grăbindu-se prin ploaie, iar Satoo l-a urmat.

Ei au alergat jumătate din drum în jos, pe cărare, înainte să poată vedea locul unde ancorase vasul. Apoi, ploaia s-a oprit brusc şi soarele a început să strălucească, încălzind nisipul ud. Norii s-au retras şi a apărut cerul albastru strălucitor. Ploaia zilnică se terminase. Acum, puteau să-l vadă pe căpitanul vaporului cum ridica ancora şi se îndepărta în larg. Când şeful de trib şi Satoo au ajuns, respirând din greu, lângă micul grup de pe ţărm, vaporul era deja departe şi vocea omenească nu mai putea fi auzită. În ciuda ploii se strânsese deja un

mare număr de oameni din sat. Învăţătorul a deschis un pachet şi a dat fiecăruia bucăţi de prăjituri şi cuburi de zahăr.

Când l-a văzut pe şeful Meradin, învăţătorul i-a zâmbit şi Le-a oferit, lui şi lui Satoo, prăjituri şi zahăr. Omul părea prietenos, nu era nicio îndoială despre aceasta, şi vocea lui era o voce adâncă, plină, ca o împletitură de sunete.

Satoo se întreba dacă învăţătorul ştie că tatăl lui este şeful satului. Ştia el oare că desenul acela mare al unui peşte, tatuat pe pieptul lui şi cerceii impunători, făcuţi din dinţi, puteau să fie purtaţi doar de şefii insulei?

Da, învăţătorul a privit la şef şi a făcut semn spre cutiile şi pachetele lui. A arătat apoi în direcţia satului, printre palmierii de cocos care se ridicau spre nord. Aştepta ca şeful să-i facă un semn de bun venit, dar Satoo a văzut că tatăl lui era uimit şi nu ştia ce să facă. Dacă vaporul ar mai fi fost încă acolo, el i-ar fi cerut căpitanului să-i ia pe aceşti străini ca să nu rămână aici, pe insulă. Dar acum, vaporul era departe în larg şi nimeni nu ştia când se va mai reîntoarce – poate după săptămâni întregi.

Femeia străină şi copiii stăteau lângă grămada de cutii. Râdeau, zâmbeau şi se purtau prietenos ca şi omul acela. Satoo a privit din nou la părul băiatului şi s-a minunat de strălucirea lui.

— Hans, Hans, a strigat învăţătorul spre fiul său. Hans, a spus el din nou, conducându-l, în timp ce a luat mâna băiatului şi l-a tras de lângă cutii, spre Satoo.

Băiatul cu părul roşcat a luat mâna lui Satoo în mâna lui şi a ţinut-o cu fermitate, apoi învăţătorul a spus:

— Hans.

Satoo a privit în ochii – albaştri ai acelui băiat. Înţelegea acum că numele lui era Hans. Băiatul a zâmbit şi Satoo a zâmbit şi ei. Apoi, băiatul a alergat şi a adus-o pe surioara lui şi i-a explicat lui Satoo şi tatălui lui că numele ei este Marta.

Fetiţa a prins mâna lui Satoo. Codiţele ei blonde, lungi, săreau în sus şi în jos în timp ce ea dansa în jurul băieţilor, râzând şi vorbind

într-o limbă pe care oamenii din Sangir n-o mai auziseră niciodată.

Învăţătorul şi-a îndreptat din nou degetul înspre bagajele lui şi apoi spre cărarea care ducea spre sat. Satoo ştia ce vrea omul să spună. Ar fi vrut ca ei să-l ajute să-şi ducă lucrurile în sat şi ca cineva să-i arate un loc unde ar putea să stea.

Satoo a văzut faţa tatălui lui întunecându-se şi încruntându-se.

El ştia că tatăl lui se temea de aceşti oameni care zâmbeau. Totuşi trebuia să ia o hotărâre în legătură cu ei.

— Vor sta în coliba lui Tama, a spus în final şeful, vorbindu-i bătrânului Gola, unul dintre bărbaţii din sat care stăteau lângă el. Acoperişul colibei este găurit, dar poate să fie reparat cu puţină iarbă. Tama este plecat în cealaltă parte a insulei şi nu se va întoarce decât după câteva zile.

Satoo a simţit că i se opreşte respiraţia. Tama era doctorul-vrăjitor al satului. Poate că vrăjitoria acestui nou învăţător şi spiritele familiare ale lui Tama nu se vor înţelege unele cu altele. Era un lucru îndrăzneţ din partea şefului Meradin să-i invite pe aceşti oameni în casa lui Tama. Sigur că lui Tama n-o să-i facă plăcere. Satoo era sigur că vrăjitorul nu-i va primi bine pe aceşti oameni pe insulă, deşi nu ştia încă ce înseamnă învăţător. Dar, desigur, tatăl lui avea dreptul să facă ceea ce dorea. La urma urmei, el era şeful satului.

Bărbaţii şi femeile au ridicat pe umeri pachetele şi cutiile, mari şi mici, şi au pornit cu toţii pe cărarea care ducea spre sat. Satoo a luat şi el un pachet pe cap, iar Hans a luat şi el unul. Băieţii alergau şi râdeau împreună, pentru că Satoo îşi purta greutatea pe cap cu multă uşurinţă, aşa cum îşi purta părul, dar lui Hans îi cădea tot timpul. Satoo s-a gândit că poate părul acela deschis, strălucitor este de vină, dar Hans râdea văzând aceasta. Nu prea puteau să vorbească unul cu altul.

Satoo a fost surprins să vadă că femeia albă şi fetiţa Marta nu duc nicio greutate. S-a gândit că acesta este un lucru ciudat, pentru că femeile din Sangir întotdeauna lucrează mai mult decât bărbaţii. Ele poartă greutăţile cele mai mari şi fac lucrările cele mai grele.

Când au ajuns în faţa colibei lui Tama, soarele se ridicase sus pe

cer. Satoo şi-a pus pachetul jos şi a privit spre golf şi spre Muntele de Foc, care se ridica din mare ca trunchiul unui copac puternic, ce ar fi putut să atingă cerul înstelat, dacă n-ar fi fost tăiat cu mult timp înainte.

Capitolul 2

Când soarele a coborât în spatele Muntelui de Foc, într-o flacără de lumină trandafirie, Satoo a plecat de acasă şi a mers câţiva paşi până ia coliba unde se aranjase pentru noapte familia de oameni străini. Era prima lor noapte pe insula Sangir. Prima lor noapte în coliba vrăjitorului. Toată ziua, oamenii din sat au stat în grupuri în jurul lor, privind curioşi la bărbatul cu barbă, care deschidea diferite cutii şi aranja paturile pentru familia lui. Toţi ştiau acum că părul lui era roşcat şi creţ *ca* şi barba. Oamenii chiar se apropiaseră de uşă şi priviseră când familia era la masă – ceea ce este nepoliticos, desigur – dar toţi oamenii din sat s-au scuzat, pentru că aceasta era o ocazie cu totul neobişnuită şi o privelişte foarte ciudată. Nu-şi puteau desprinde ochii de la obiectele eu care mâncau aceşti oameni străini. Ei mâncau din nişte farfurii ciudate, nu din castroane făcute din coajă de cocos sau frunze verzi din junglă, deşi era o provizie abundentă de frunze mari, fine, chiar acolo la marginea junglei, între sat şi mare.

Satoo s-a uitat şi el împreună cu ceilalţi. Zidurile colibei lui Tama erau pline de găuri şi existau multe locuri pe unde puteai să priveşti cu un ochi, ca printr-un vizor. Dacă nu era nicio deschidere la înălţimea potrivită, puteai să faci oriunde o gaură, pentru că zidurile erau foarte uşor de străpuns.

Deşi oamenii din interiorul casei ştiau cât de mulţi privesc la fiecare mişcare a lor, totuşi părea că nu dau atenţie şi nu se gândesc la aceasta. Şi-au despachetat bagajele, aşezând cutiile nedeschise unele peste altele. În r-un colţ al colibei. Aceasta avea doar o singură cameră şi era cam de şase pe patru metri, cu un cuptor de lut aşezat chiar pe podea, într-unul din colţuri. Încăperea era mică, pentru că vrăjitorul Tama locuia acolo singur. Nu avea nici soţie, nici copii, nici măcar un animal care să-i ţină companie.

Satoo a văzut că învăţătorul scoate dintr-o cutie nişte lucruri de formă pătrată, care se deschideau într-o parte, şi băiatul a fost uimit să vadă că aceste obiecte nu erau solide. Ele erau făcute din frunze fine, aşezate una deasupra celeilalte. Această imagine uimitoare a atras exclamaţii de frică şi surprindere din partea celor care priveau prin găurile zidurilor, la fel ca şi din partea celor care stăteau în uşa deschisă a colibei vrăjitorului.

— E vrăjitor! au şoptit ei unul altuia. Ce de vrăji a adus acest om străin!!

Majoritatea acelor lucruri de formă pătrată erau negre sau cafenii şi nu erau toate de aceeaşi mărime sau grosime, învăţătorul le mânuia cu multă atenţie, ca şi cum ar fi fost foarte preţioase pentru el.

Da, acestea sunt vrăjile lui, a spus unul dintre oameni lui Satoo. Trebuia să ştim că îşi va aduce vrăjile cu el, dar nu ne-am aşteptat să arate în felul acesta. Desigur că toţi oamenii folosesc diferite feluri de vrăji. Nimeni nu poate să trăiască fără vrăji.

Plini de teamă şi uimire, oamenii au plecat la casele lor. Acum, era întuneric şi nu era prudent să stai mai mult în apropierea colibei, unde noul învăţător îşi despacheta astfel de vrăji ciudate.

— Cred că este un lucru periculos pentru aceşti oameni să doarmă în coliba lui Tama, i-a spus, Satoo mamei lui. Acela este locul unde Tama vorbeşte cu spiritele lui. Ce se va întâmpla dacă cele două feluri de vrăji se vor lupta între ele?

— Nu te îngrijora de aceasta, i-a spus mama. De unde ştim noi că Tama nu şi-a luat spiritele cu el? De obicei, aşa se întâmplă. El are nevoie de ele pretutindeni, pe unde merge.

Dar Satoo îşi dădea seama că mulţi dintre oamenii din sat erau îngrijoraţi, pentru că şi-au închis uşile devreme, le-au baricadat şi au mers la culcare. Curiozitatea lui Satoo cu privire la noua familie nu îl lăsa să doarmă – era mai mare decât frica, aşa că băiatul s-a ridicat de pe rogojina pe care dormea, s-a târât până la uşă şi a ieşit afară. În lumina lunii care se ridica pe cer, a traversat drumul până la coliba lui Tama şi a privit printr-una dintre găurile din spatele colibei, care era

partea cea mai apropiată de junglă.

Înăuntru, camera părea deja foarte ordonată. Învăţătorul şi soţia lui, împreună cu Hans şi Marta, stăteau tăcuţi pe unele dintre cutiile pe care le deschiseseră şi le întorseseră invers, învăţătorul ţinea în mâinile lui untff dintre acele obiecte de vrajă şi privea chiar înăuntrul acelui lucru ciudat şi vorbea cu el. îi va răspunde oare? Inima lui Satoo a început să bată mai repede, văzându-l, în timp ce fiori reci îi treceau pe spate. Totuşi a rezistat dorinţei puternice de a fugi acasă. A întors capul de la zidul casei şi a privit doar pentru o clipă spre jungla întunecată din spatele lui.

Apoi s-a uitat din nou în casă. Învăţătorul încă vorbea cu acel lucru negru. Din când în când privea în sus la soţia şi copiii lui. Apoi, continua să vorbească cu acea cutie magică.

„Probabil că este un spirit care locuieşte acolo", şi-a spus Satoo. Gândul acesta I-a înfricoşat atât de mult încât ar fi vrut să fugă acasă, dar omul închisese acum cutia magică şi o pusese pe genunchi. Apoi a început să cânte.

Satoo ştia ce înseamnă a cânta. El auzise melodiile pe care le cântau oamenii din sat în timp ce dansau; auzise şi cântecul îngânat şi monoton al lui Tama, doctorul-vrăjitor. Dar sunetele care veneau din gura marelui învăţător erau cu totul diferite de tot ce auzise sau îşi imaginase până acum băiatul de pe insulă. Ele formau o melodie luminoasă, care îţi gâdila auzul şi melodia aceea se împletea într-o ţesătură de aşa dulceaţă şi frumuseţe, încât ochii lui Satoo s-au umplut de lacrimi. Apoi, din nou, I-a cuprins o frică teribilă. Aceasta trebuie să fie vraja pe care omul o scosese din cutia aceea neagră. Satoo se temea că ar putea să fie vrăjit cu uşurinţă dacă ar mai sta să asculte în continuare. Poate că era vrăjit deja.

Apoi, a văzut cum oamenii din sat ieşeau, furişându-se afară din colibele lor şi strecurându-se spre coliba lui Tama, de unde acele sunete de o rară frumuseţe umpleau aerul nopţii. Oamenii veneau în grupuri de câte doi şi trei. Ei nu îndrăzneau să vină şi să se uite prin găurile din pereţi, ci stăteau la câţiva metri depărtare şi au ascultat la

acele sunete minunate care se înălţau, pluteau şi atingeau înălţimi de bucurie, unde niciunul dintre ei nu putea să ajungă. Şi, peste acea scenă ciudată, luna s-a ridicat strălucind pe cer şi a inundat satul de lumină.

Nimeni nu vorbea; doar ritmul acelei cântări a pus stăpânire pe fiecare dintre ei, făcându-i să se legene în cadenţă. La fiecare pauză scoteau câte un sunet de admiraţie „Ah-h-h!”

Când, în sfârşit, cântecul s-a încheiat, s-au furişat înapoi la casele lor. Satoo a stat mult timp lungit pe rogojina lui, gândindu-se la ceea ce văzuse şi la tonul plăcut al vocii învăţătorului, care încă curgea prin trupul lui ca un râu bogat de fericire. Dar nu îndrăznea să se simtă fericit. Toate acestea veneau din cutia aceea magică şi, fără îndoială, era un fel de vrajă foarte periculoasă. El ar fi dorit ca Tama să se întoarcă cât mai repede. Tama ar fi ştiut cum să se poarte cu acest nou fel de vrăjitorie. Cu aceste gânduri în minte, Satoo a adormit.

A doua zi de dimineaţă, Satoo a fost trezit de muzică. Probabil că acelui învăţător îi plăcea foarte mult să cânte şi vrăjile lui erau pline de cântări. Începând din acea zi, atâta timp cât învăţătorul şi familia lui au stat în coliba lui Tama, oamenii au auzit cântări dimineaţa şi seara.

Cântările nu erau întotdeauna aceleaşi şi aceasta îl tulbura pe Satoo. Mereu şi mereu încerca să scoată şi el acelaşi fel de sunete din gât, dar parcă semănau cu strigătul subţire al unei păsări rănite, sau cu behăitul unei capre.

Chiar fiica învăţătorului putea să cânte şi aceasta l-a surprins pe Satoo mai mult decât orice altceva. Deseori, omul cel înalt îşi lua fetiţa pe genunchi şi îşi cântau unul altuia, în aceleaşi sunete bogate. Vocea micuţei Marta era dulce şi la fel de clară ca a tatălui ei. Chiar din prima zi, după ce au venit pe insulă, învăţătorul a început să meargă prin sat privind ici şi colo, măsurând cu ochii, încercând terenul cu piciorul lui încălţat cu cizme negre.

— Ştiu ce caută, a spus şeful Meradin familiei lui. Caută un loc unde să-şi construiască o casă. Cu toate lucrurile pe care şi Le-a adus, are nevoie de un Joc mare.

Satoo a văzut faţa întunecată a tatălui lui. Băiatul ştia că tatăl lui dorea ca învăţătorul să nu fi venit niciodată pe insula Marelui Sangir. Era o problemă care îl neliniştea pentru că nu ştia ce să facă cu această familie. Dar ei erau acum aici şi trebuia să hotărască ceva în privinţa lor.

Prin semne, gesturi şi cuvinte străine, învăţătorul încerca să se facă înţeles, explicându-i şefului că ar dori o bucată de teren unde să-şi poată construi casa. Dar, întotdeauna, şeful dădea din cap. De fiecare dată când învăţătorul îl ducea pe şeful Meradin la un loc liber şi îi arăta cu un băţ, cât de mare ar dori el să fie bucata de pământ, întotdeauna şeful dădea din cap în semn negativ.

— Va pleca, a spus şeful. Dacă n-o să-şi găsească un loc unde să-şi construiască casă, va pleca. Într-o zi, vaporul se va întoarce şi atunci va pleca şi el. Nici măcar o pasăre nu stă, dacă nu poate să-şi construiască un cuib.

Dar şefu'! avea să descopere că se înşelase. Vaporul a venit şi a plecat şi totuşi învăţătorul mergea în fiecare zi în diferite locuri pe insulă şi întotdeauna era refuzat – i se refuzau chiar cele mai mici bucăţi de pământ.

Satoo îşi dădea seama că tatăl lui este din ce în ce mai îngrijorat, pentru că acum unii dintre oamenii din sat erau atât de plăcut impresionaţi de purtarea amabilă a acestui om şi de cântările lui frumoase, încât începuseră să-şi şoptească unii altora că şeful Meradin nu făcea un lucru bun, refuzând să-i dea chiar cea mai mică bucată de pământ, pentru că erau multe terenuri libere şi pământ de grădini în apropiereaatului.

Trecuseră mai multe zile de când vaporul lăsase acea familie pe insulă, când noul învăţător l-a luat pe fiul său Hans şi au mers în junglă, între sat şi ţărmul oceanului. În acea după-amiază, au adus câteva tulpini de copaci şi ramuri, întregul sat îi urmărea în timp ce se duceau la ţărm. După aceea, cei doi s-au dus în junglă aproape în fiecare zi şi grămada de materiale se făcea tot mai mare.

— Crezi că o să-şi construiască casa acolo jos, pe nisip, în

vegetaţia aceea sărată? a întrebat uimit şeful Meradin. Nimic nu creşte acolo şi nimeni nu poate să-şi construiască o casă pe nisip, nu este solidă.

Zilele treceau şi devenea din ce în ce mai clar pentru toţi că învăţătorul intenţiona să-şi construiască casa pe ţărm. De asemenea, era clar că era bine şi puteau să aibă un profit dacă îl ajutau la construcţie. Unii dintre oamenii mai prietenoşi din sat şi-au oferit ajutorul şi au tăiat tulpini de copaci şi le-au adus din junglă, iar învăţătorul Le-a dat în schimb daruri. Tot I mai mulţi şi mai mulţi oameni au venit să ajute. Ei tăiau şi aranjau lemnele şi casa de pe ţărm se înălţa mai repede decât ar fi dorit şeful Meradin. Unora dintre femei le-au plăcut foarte mult materialele roşii şi albastre pe care li Le-a dăruit soţia învăţătorului, şi, în schimb, împleteau iarba pentru ziduri şi legau firele de viţă pentru acoperiş. De fapt n-au trecut prea multe zile şi casa de pe nisip s-a înălţat mândră şi nouă, lângă oceanul albastru, chiar în faţa Muntelui de Foc. Era aşezată pe terenul cu iarbă sărată, deasupra liniei până la care venea fluxul. Într-o dimineaţă, Satoo a coborât până la casa cea nouă, aşa cum făcea în fiecare zi. Acolo l-a găsit pe Hans, care căra o piatră mare, netedă de pe ţărm.

— Ce faci, l-a întrebat el pe băiatul cu părul roşcat.

— Vino şi ajută-mă, a spus Hans şi a pus piatra deasupra unei alte grămezi de lângă casa cea nouă. Vino, avem nevoie de multe pietre.

Hans nu ştia prea multe cuvinte din limba insulară, dar unele, pe care le ştia, erau importante şi le folosea în fiecare zi. În timp ce lucrau împreună, aducând tot mai multe pietre de pe ţărm, cei doi băieţi vorbeau unul cu celălalt prin semne, folosind şi puţinele cuvinte pe care le cunoşteau amândoi.

— Pentru ce, pentru ce? încerca Satoo să folosească cuvinte simple din limba lui, aşa ca Hans să-l înţeleagă.

Ca răspuns, Hans a arătat spre tatăl lui, care ieşise afară din casă şi privea la grămada de pietre cu un zâmbet larg pe faţă. Satoo îşi dădea seama că, pentru anumite motive, acele pietre îi făceau plăcere

marelui învăţător. Apoi, bărbatul şi-a suflecat mânecile jachetei lui subţiri şi a început să ducă pietrele mai aproape de casă. Satoo l-a urmărit cum aducea pământ moale de pe înălţimile unde se găsea pământ bogat pentru grădinărit. Apoi, băiatul a văzut că învăţătorul intenţiona să construiască un jgheab adânc din pietre. El l-a construit aproape de zidurile casei şi părea că acum casa iese afară chiar din acest jgheab de pietre.

Satoo era curios şi cu greu putea să aştepte să vadă la ce va folosi acest zid de pietre; era din ce în ce mai nerăbdător cu Hans, care nu ştia suficiente cuvinte ca să-i explice.

— Aşteaptă, aşteaptă, vei vedea, îi spunea Hans. Iar Satoo, trebuia să aştepte.

Ceilalţi oameni din sat au venit şi au cărat şi ei pietre şi nu a fost de ajuns o singură zi. Au trecut câteva zile până ce acel jgheab să fie», terminat de jur-împrejurul casei. Era, aproximativ, de un metru adâncime şi tot atât de larg. Când a fost terminat, învăţătorul i-a dus pe oamenii din sat în junglă, unde şi-au umplut coşurile cu pământ moale şi cu frunze prin el, apoi au umplut acel jgheab de jur-împrejurul casei învăţătorului.

Când au terminat, învăţătorul Le-a arătat nişte seminţe. Acum Satoo înţelegea. Învăţătorul nu putea să aibă o grădină din cauză că pe pământul sărat nu creştea nimic. Şeful Meradin refuzase să-i dea vreun teren de grădină, care se găsea pe înălţimile de deasupra ţărmului. Învăţătorul a trebuit să-şi facă o grădină în acel jgheab mărginit de pietre.

Şeful Meradin a venit să vadă.

— Acest învăţător are o inimă puternică, a spus el. Probabil că aceasta este vraja care vine din lucrurile acelea negre.

Satoo era aşa de interesat de seminţele pe care le plantase învăţătorul, încât a mers de mai multe ori să vadă dacă au încolţit. Când au apărut din solul bogat, plantele erau micuţe şi era aproape imposibil să-ţi dai seama ce fel de plante vor creşte, dar în câteva zile au apărut frunze rotunde şi, când băiatul a mers să le cerceteze, a

simţit un miros plăcut şi puternic.

Când plantele din acea împrejmuire crescuseră înalte până la nivelul pieptului lui Satoo şi începuseră să se formeze grupuri de flori roşii, învăţătorul învăţase să vorbească multe cuvinte din limba sangir. De asemenea, îşi vopsise în alb casa şi pietrele care formau zidul exterior. Acolo, pe iarba verde, zidurile albe şi grădina de plante verzi cu flori roşii apăreau foarte frumos.

Învăţătorul a construit de asemenea un gard de pietre în jurul terenului mic care înconjura casa şi a vopsit în alb şi acest zid. Când ploile au şters vopseaua, l-a vopsit din nou şi din nou.

Cu ajutorul oamenilor din sat, învăţătorul cel mare a construit o barcă. Era o barcă bună, dar nu la fel ca cele de pe insulă, pentru că învăţătorul a făcut-o astfel, încât să semene cu o casă. Oamenii de pe insulă au descoperit în curând că omul cu părul roşcat era un pescar foarte bun.

Şeful Meradin a urmărit construcţia casei de pe ţărm şi nu a spus prea multe, dar se vedea că era foarte frământat. Desigur că toţi ştiau că şeful nu i-ar fi făcut niciun rău învăţătorului, care se aşezase acum în casa cea nouă de pe nisip. Nisipul nu aparţinea nimănui. Era proprietatea spiritelor mării. Şeful nu putea să-i oprească pe oamenii din sat să meargă la casa învăţătorului, să mănânce prăjiturile pe care soţia învăţătorului le cocea în cuptorul ei de piatră, sau să-i asculte pe învăţător şi familia lui, când cântau acele melodii plăcute la răsăritul şi apusul soarelui.

— Nu ştiu ce să fac, a spus în final şeful. Cred că trebuie să-l chem pe Tama să vină înapoi din cealaltă parte a insulei. Este. plecat deja de multe săptămâni. El va şti cum să se lupte cu această nouă vrăjitorie.

Satoo l-a văzut pe solul care a plecat pe cărarea care suia spre dealuri, ca să-i ducă lui Tama mesajul şefului. Îşi simţea inima tot mai grea. Ştia că n-o să iasă nimic bun. Vechile vrăjitorii nu se puteau amesteca cu cea nouă.

Capitolul 3

Când solul şefului Meradin a ajuns la Tama, vrăjitorul era chiar în mijlocul unei sărbători a spiritelor. Timp de trei zile postise şi acum stătea printre vrăjile lui şi bătea tam-tam-ul. În jur, oamenii din sat dansau şi cântau monoton, iar înaintea lui zăceau câteva persoane bolnave.

În acest anotimp, pe acest ţărm al insulei, oamenii suferiseră de stomac şi îl chemaseră să vină să îndepărteze spiritele care provocaseră această suferinţă.

— În satul nostru a venit un învăţător înalt, cu părul roşcat, i-a spus lui Tama solul. A încercat să primească pământ de la şef, printre casele din sat, dar desigur că şeful nu i-a dat nimic. Spera că va pleca, dar ce crezi că a făcut? Şi-a construit o casă nouă chiar acolo, pe nisip.

Solul s-a aşezat pe pământ. Oamenii care dansau s-au oprit din vârtejul lor şi s-au uitat la el. Tama stătea printre vrăjile lui şi se gândea la veştile primite.

— Da, am auzit deja, a spus el. De ce şeful nu I-a gonit de pe insulă?

— Cu siguranţă că dacă ar fi ştiut ce întorsătură vor lua lucrurile, aşa ar fi făcut când s-a întors vaporul, dar acum este prea târziu. Mulţi oameni din sat şi-au întors inimile spre vrăjile acestui învăţător. Ei merg la casa lui în fiecare zi şi chiar fiul şefului, Satoo, îi urmează pe aceşti oameni, ca şi cum ar fi fost născut în familia lor.

Tama stătea cu picioarele încrucişate printre rădăcini, oase şi ierburile cu miros puternic, pe care le folosea ca doctorii.

S-a gândit un timp la ce îi spusese solul, apoi s-a ridicat şi s-a scuturat.

— Şeful Meradin a trimis vorbă să merg la el. Trebuie să plec. Apoi a început să-şi adune lucrurile.

— Nu ne părăsi acum, au început să se roage câţiva oameni. Bolnavii de-abia au început să se simtă mai bine. Mai stai puţin cu noi, ca să scăpăm de această suferinţă.

— În satul meu este o suferinţă cu mult mai mare, a spus Tama cu o voce plină de durere. Este suferinţa inimii, care este totdeauna

mult mai grea decât suferinţa corpului.

— Pleacă, i-a spus Tama solului, care încă stătea pe pământ. Porneşte imediat şi spune-i şefului că am să vin. Voi porni chiar astăzi.

Solul s-a grăbit să plece şi Tama a continuat să-şi strângă lucrurile. După ce Le-a împachetat pe toate într-o legătură de pânză, a plecat să-şi ia rogojina şi vasul de lut pentru orez pe care le lăsase la casa unde dormise. Apoi şi-a îndreptat paşii spre cărarea către satul său, din partea opusă a insulei. În timp ce mergea, se întreba ce ar trebui să facă cu acel învăţător străin. Tama auzise despre aceşti străini, care se numeau pe ei înşişi învăţători. Unii dintre ei veniseră să viziteze insula cea mare din sud. Ştia bine ce făcuseră ei acolo şi ştia ce intenţionau să facă aici. Scopul lor era de a schimba vechile obiceiuri. Nu vor mai fi sărbători sălbatice, cu băutură şi dansuri ale spiritelor şi nici vrăjitorii făcute pe ascuns.

Vraciul ştia că aceşti învăţători dezaprobau astfel de lucruri, din cauză că ei se închinau unui singur mare Spirit. Auzise că ei îşi scoteau vrăjile lor din nişte cutii pătrate. Puterea acestor vrăji se transmite oamenilor prin cuvinte şi cei care le prrmesc se bucură tot mai mult, simţind mai multă plăcere pentru ele decât pentru sărbătorile păgâne, dansuri, sau orice altceva. Era un lucru teribil şi, cu cât Tama se gândea mai mult, cu atât se îngrijora mai mult, iar mânia creştea tot mai mult în el, până când a ajuns să-l ardă.

S-a hotărât să nu se oprească în niciun sat şi la nicio casă pe drum. Nu va mânca, deşi postise timp de trei zile. Nu va vorbi cu nimeni. Îşi va chema spiritele lui familiare şi le va cere să coboare cu el în sat şi să lupte împotriva acestui nou învăţător ca să scape de el şi de vraja lui.

A mers toată după-amiaza şi, când s-a lăsat noaptea, a dormit în junglă. Cu primele raze ale soarelui care se ridica, a pornit din nou şi a străbătut milă după milă, urcând şi coborând pe drumul către satul şefului Meradin. Acum îi părea rău că nu se grăbise să vină acasă când auzise prima dată veştile despre aceşti străini. Fusese o nebunie pentru el să nu se grăbească. Trebuia să ştie că aşa ceva putea să i se

întâmple chiar şi fiului şefului, Satoo. Tocmai acum, când avea un plan atât de bun pentru Satoo, care ar fi putut să devină vraci! Băiatul era plin de idei noi şi avea o minte strălucită. Acum…

Se înserase deja când Tama a intrat în sat. Probabil că oamenii terminaseră cu baia de seară şi acum mâncau. Toţi erau în colibele lor şi poate că adormiseră deja. Era întuneric în toate colibele.

Apoi, Tama a văzut o lumină departe, pe ţărm, acolo unde nu fusese nicio lumină mai înainte. Probabil că era casa de pe nisip a învăţătorului. În ciuda legăturii grele pe care o purta, a stomacului gol şi a spatelui care îl durea, şi-a schimbat direcţia şi a mers să cerceteze casa.

Nu putea să vadă prea bine prin întuneric, dar a observat totuşi ferestrele luminate şi uşa deschisă. Casa era plină de oameni – oameni din sat. În acea clipă a izbucnit din casă o melodie. Tama s-a speriat. A făcut câţiva paşi înapoi, clătinându-se şi s-a aşezat în iarba sărată, în afara zidului jos nu prea înalt şi alb, care era în faţa lui, în lumina slabă a lunii putea să vadă în jur.

Melodia s-a ridicat în sunete bogate şi vocea puternică a învăţătorului a pătruns în mintea lui ca o ceată de războinici duşmani. Ştia acum că trebuie să se grăbească spre coliba lui. Trebuia să meargă imediat la şeful Meradin, să-i spună că s-a întors acasă şi că se va lupta cu această nouă vrăjitorie. Dar nu se putea ridica din locul unde căzuse. Muzica îl lovise ca o mână puternică. Acum se auzea şi mai tare. Se înălţa ca o pasăre şi apoi se frângea ca nişte valuri puternice. Mereu şi mereu se ridică şi cădea în jurul lui, iar noaptea şi întreaga lume tremurau împreună cu el. Tama zăcea acolo fără ajutor, tremurând pe iarba sărată. Apoi, cântecul s-a oprit.

Vrăjitorul a sărit în picioare, şi-a luat legătura şi rogojina de dormit şi a alergat la coliba lui din sat. A împins uşa, a aruncat lucrurile pe jos şi s-a aşezat printre ele cu respiraţia întretăiată, biruit de oboseală, foame şi frică.

În timp ce stătea în coliba întunecată, i-a auzit pe oamenii din sat întorcându-se la casele lor. Vocile lor erau neobişnuit e fericite. Ei

cântau frânturi din melodia pe care o auziseră în aşa învăţătorului şi vorbeau între ei plini de bucurie. Tama asculta, iar mânia i se aprindea în inimă ca un foc, dar nu s-a mişcat şi nici n-a spus nimic. Când sunetele s-au stins, s-a sculat, a aprins lampa din cocos şi a început să miroasă aerul. Un miros neobişnuit umplea coliba. Acum şi-a dat seama că aşa mirosise chiar de când intrase în casă. A deschis uşa mai larg, apoi a deschis şi una dintre ferestrele din spatele colibei, dar mirosul încă rămânea. Apoi a privit în jur şi a găsit lângă cuptor o grămadă de lemne uscate. Cuptorul de lut fusese curăţat de toată cenuşa. Chiar pietrele cuptorului se părea că fuseseră spălate. Tama a început să tremure de frică. A pus câteva ramuri uscate pe pietrele cuptorului şi a aprins focul, frecând suliţa de o piatră pe care o purta în legătura lui. Ramurile s-au aprins şi focul a strălucit în camera goală.

Vrăjitorul a privit în jur şi se gândea dacă aceasta este într-adevăr coliba lui, pe care o părăsise cu câteva săptămâni mai înainte. Totul era curat şi proaspăt, ca şi cum fusese spălat de curând. Podeaua era frecată, pereţii, de asemenea, erau curăţaţi; scaunul micuţ de lângă perete era curăţat şi scoici strălucitoare erau puse acolo. Una dintre scoicile mai mari era umplută cu flori sălbatice.

Tama s-a aplecat pe genunchi, a mirosit scoicile de pe podea şi rogojinile curate care erau aşezate pe pereţi. Mirosul era peste tot. Venea din orice colţ. Probabil că străinii folosiseră ceva ca să spele toate lucrurile.

Dar cine erau străinii? Cineva folosise coliba lui când el fusese plecat? Nu putea să fie aşa! Dar… Probabil că şeful îi lăsase pe noul învăţător să stea aici cu familia lui până ce şi-a construit casa cea nouă de pe nisip.

Tama a început să cerceteze casa cu atenţie. A găsit mâncare gata pregătită – un fel de mâncare cum nu mai văzuse niciodată mai înainte. A pus totul deoparte, şi-a luat cassava din cămară şi a început să-şi pregătească masa. Acum, trebuia să mănânce, ca să prindă puteri.

În timp ce lumina focului se juca prin cameră. Tama a început să se simtă mai odihnit. Nu îi mai era nici frig. Apoi, a observat şi alte

lucruri. Acoperişul fusese reparat şi fuseseră reparaţi şi pereţii. Privind la podea, a văzut că era înlocuită în locurile unde fuseseră găuri şi acum era solidă ca pe vremea când coliba fusese nouă.

„Este puternică vrăjitoria aceasta!" şi-a spus el şi a început a mănânce. Era prima lui masă după un post de câteva zile.

Abia a ridicat mâna să-şi ducă mâncarea la gură, când a auzit vocea şefului, strigându-l din afara colibei.

— Te-ai întors, Tama?

Tama s-a dus spre uşa deschisă.

— Am venit acasă, a răspuns el din întuneric.

Şeful Meradin a urcat în colibă, pe scară, şi s-a aşezat jos, pe rogojină.

— Au stat aici?

Tama a arătat cu mâna în jurul camerei, ca şi cum ar fi vrut să spună că străinii stătuseră pretutindeni, în coliba lui, chiar şi prin colţuri.

— Da, n-a fost un alt loc unde să-i primim.

Şeful părea atât de frământat, încât lui Tama i-a fost milă de el.

— Te-ai gândit că spiritele s-ar putea să-i deranjeze şi de aceea i-ai adus aici, nu-i aşa?

Şeful a dat din cap. Tama l-a invitat la masă şi au început să mănânce împreună.

— Da, a spus şeful. Speram că spiritele care locuiesc aici să-i îmbolnăvească, sau cel puţin să-i sperie, până ce se vor hotărî să plece atunci când vaporul urma să se întoarcă la insula noastră.

— Dar n-a folosit la nimic, nu-i aşa?

— Nu, n-a folosit.

Şeful Meradin părea abătut. Străinii au o vrajă puternică. Chiar în vocea lui, învăţătorul are o putere magică. Apoi, şeful s-a aplecat puţin şi a vorbit cu o voce joasă.

— Ştii, cred că toţi diavolii din jur au fugit departe, în junglă. Este un lucru măreţ să asculţi cântecul acela.

— Da, aşa cred şi eu, a spus Tama, aplecându-se peste farfuria

lui de frunză, dar nu i-a spus şefului că şi el ascultase cântarea învăţătorului, chiar în seara aceea, şi simţise puterea ei.

Şeful Meradin a mâncat în tăcere mult timp, până când a terminat, apoi a strâns frunza pe care o folosise ca farfurie. S-a plecat din nou şi şi-a împreunat mâinile cafenii, atingându-şi vârfurile degetelor.

— Acum problema se pune aşa, a spus el cu o voce aprinsă. Va trebui să facem ceva, altfel toţi oamenii din sat îl vor urma pe acest învăţător. Toţi merg acolo în fiecare zi să asculte vraja lui şi tu ştii la fel de bine ca şi mine că aceasta înseamnă sfârşitul sărbătorilor şi al dansurilor spiritelor. Nu o să mai fie niciun fel de băutură, n-o să mai avem distracţii deloc.

— Se pare că oamenii sunt deja atraşi de această nouă învăţătură. Tama a aruncat frunzele pe care le folosiseră ca farfurii şi şi-a scuturat firimiturile prin uşa deschisă a colibei.

Şeful tăcea. Stătea cu mâna la frunte, îngrijorat şi mâhnit. Tama s-a aşezat lângă el.

— M-am gândit la această problemă tot timpul, de-a lungul drumului înapoi, peste dealuri, şi iată ce cred eu. Pentru că oamenii din sat doresc să aibă o învăţătură nouă, am putea să-i rugăm pe învăţătorii islamici să aducă vraja lor aici. Aceasta nu va avea nimic de-a face eu dansurile spiritelor, cu sărbătorile sau cu orice obicei vechi al nostru. Desigur că ei ne vor cere să ne rugăm lui Alah, dar noi deja petrecem mult timp rugându-ne spiritelor, aşa că n-o să fie nicio mare problemă să ne rugăm şi lui Alah.

Şeful s-a gândit mult timp. S-a aşezat pe rogojină, s-a scărpinat în cap şi s-a încruntat. În final a spus:

— Cred că ai dreptate, Tama. Aş fi dorit să existe şi o altă cale, dar cred că aceasta este singura. Învăţătura aceasta este deja prea mare pentru noi, ca să ne mai putem lupta singuri. Trebuie să aducem o vrajă nouă, puternică. Da, sunt sigur că ai dreptate.

— Văd că învăţătorul şi-a construit casa acolo jos, pe nisip. Tama s-a ridicat şi a privit prin uşa deschisă ca să vadă dacă mai este

încă lumină la casa învăţătorului. Dar ţărmul era afundat în întuneric.

— Învăţătorul m-a rugat să-i dau teren în multe locuri din sat, sau sus pe dealuri, dar, desigur, nu i-am dat.

Şeful a venit lângă Tama şi a privit prin uşa deschisă.

— Ţi se pare şi ţie că muntele de foc varsă mai mult foc în seara aceasta decât de obicei? a întrebat Tama.

— De când au venit aceşti învăţători, muntele se cutremură, se frământă şi dă afară mai mult fum şi foc, aproape tot timpul. Tu ce crezi despre aceasta?

— Tu ştii ce gândesc. Spiritele focului sunt mânioase pe această nouă vrajă, a răspuns Tama. Oamenii din sat nu văd acest lucru? Ei nu ştiu că este periculos să alergi după o vrăjitorie străină?

Mult timp niciunul dintre ei nu a mai vorbit. Vulcanul îşi arunca focul înspre cerul nopţii. Pământul tremura, marea se frământa, în timp ce pietre înroşite săreau în ea şi tunetul adânc de sub pământ i-a uimit pe amândoi. Apoi s-au întors în camera luminată de lampă. De-a lungul anilor ei văzuseră mereu vulcanul activ şi acum era doar puţin mai rău decât de obicei. S-au aşezat din nou jos şi au început să facă planuri cum să-i aducă pe învăţătorii islamici pe insula Marelui Sangir.

Capitolul 4

Vraciul satului şi şeful Meradin stăteau în coliba lui Tama. Era seara celei de-a doua zi de la întoarcerea lui Tama în sat, obosit, înfometat şi plin de mânie, din cauza învăţătorului care venise pe insula Marelui Sangir. Cei doi bărbaţi stăteau şi vorbeau despre felul în care să scape satul de familia învăţătorului. Au ajuns din nou la sugestia lui Tama – singurul plan care părea promiţător – să-i aducă pe învăţătorii musulmani din insulele de sud şi să încurajeze poporul să urmeze obiceiurile islamice.

— Când vor veni noii învăţători, l-a sfătuit Tama pe şef, trebuie să le dai terenuri bune pentru grădini, chiar în spatele casei învăţătorului. Ştii că dealurile încep chiar acolo, dar nu sunt prea abrupte, şi pământul este bogat. Acolo, creşte orice plantă.

Pentru prima dată de când venise acasă, Tama se simţea bine.

Stomacul îi era plin din nou şi şefu'! era de acord cu planul lui.

— Voi avea grijă ca învăţătorii islamici să aibă o casă frumoasă, nouă şi să poată planta tot felul de vegetale şi de pomi fructiferi. Vor prospera din cauza ta şi eu voi avea grijă să primească tot ceea ce este mai bun.

Vocea şefului era din nou plină de bucurie.

— Sunt sigur că aceasta este calea cea mai bună – singura cale. Puţin câte puţin, oamenii vor vedea că islamul este mai bun, din cauză că nu le cere să schimbe vechile obiceiuri.

Când a părăsit coliba lui Tama, şeful Meradin mergea cu capul sus şi ţanţoş. Vrăjitorul ştia că şeful nu va pierde timp în ceea ce priveşte realizarea planurilor pe care le făcuseră.

Tama şi-a derulat rogojina de dormit şi s-a întins. Era aşa – io obosit de lunga călătorie de traversare a insulei, încât îl lurea fiecare articulaţie. A început să plouă şi el s-a gândit cu părere de rău că trebuie să se scoale şi să-şi mute rogojina, pentru că acolo acoperişul era stricat. Dar şi-a amintit că acoperişul fusese reparat şi s-a aşezat înapoi, pe rogojină, cu multă satisfacţie.

— De ce o fi reparat învăţătorul acoperişul? s-a întrebat Tama. Eu n-aş fi făcut-o.

Şi-a amintit de coliba în care a dormit în cealaltă parte a inlulei – avea o gaură mare în acoperiş şi niciodată nu se gândise l-o repare.

Tama a dormit bine, pentru că era obosit şi i se luase o mare greutate de pe suflet, de când şeful fusese de acord cu planu! lui în legătură cu învăţătorii musulmani.

A doua zi dimineaţă, când s-a trezit, soarele se ridicase deja.

Când a coborât şi a mers să se spele, i-a văzut pe oameni venind sau plecând pe drumul dintre sat şi casa învăţătorului de pe ţărm. În sat, erau două izvare de apă: unul în junglă, puţin mai sus, în spatele casei lui Tama, şi altul aproape de mijlocul satului. Izvorul din sat era mai mare şi femeile se adunau acolo, ca să facă baie şi să bârfească. Aşa că bărbaţii foloseau deseori izvorul din junglă. Tama îl folosea pe acesta întotdeauna, cu excepţia timpului când voia să afle veşti

speciale sau când era vreo problemă în sat, despre care ştia că o să se vorbească la izvorul din sat.

După ce a făcut baie, Tama a coborât spre ţărm să vadă casa învăţătorului în lumina zilei. L-a uimit vopseaua aibă cu care era vopsit totul. Când a văzut plantele verzi crescute în jurul casei, în acea împrejmuire cu pietre vopsite în alb, a respirat adânc şi a scos un fluierat.

Apoi a auzit un zgomot. Privind înspre părtGS de jlS a ţărmului, a văzut un băiat cu părul roşcat ca o flacără. „Acesta trebuie să fie fiul învăţătorului" şi-a zis el. Nimeni nu-i spusese despre acest băiat. Vraciul a privit la părul acela strălucitor şi s-a minunat cum putea să crească dintr-un cap omenesc. Însă băiatul cu părul roşcat nu era singur. Era cu Satoo, fiul şefului, şi cei doi se plimbau printre stâncile de coral, vorbind şi gesticulând ca doi buni prieteni.

„Numai de n-ar veni prea târziu, de n-ar veni prea târziu", mormăia Tama în timp ce se întorcea spre coliba lui.

Şi-a pregătit masa de dimineaţa şi, după ce a mâncat, a aruncat frunzele pe care le folosise ca farfurii. Apoi, a văzut ceva care l-a făcut să mărească ochii de surpriză şi să-şi pună mâna pe inima care-i bătea. O fetiţă venea spre uşa lui deschisă. Avea o rochiţă roz, lungă, care flutura în vânt. Părul ei blond, strălucitor, atârna în două cozi bogate, pe spate. Faţa ei era rotundă şi dulce, iar ochii erau de o culoare albastră ca cerul, într-o zi fără nori.

„Probabil că este copilul marelui învăţător", şi-a spus vraciul, „dar ce face ea aici?" Fetiţa nu s-a oprit, ci a urcat scara, în coliba lui Tama. Şi nici nu s-a arătat surprinsă să-l vadă. În mână avea un buchet de flori roşii, pe care l-a întins spre el şi i-a zâmbit.

Fetiţa era foarte frumoasă. Tama a privit la ea cu un sentiment în inima lui, care aproape i-a provocat durere. A îngenuncheat pe podea şi a luat florile din mâinile ei albe. Când i-a atins degetele micuţe, Le-a simţit calde şi umede, i-a luat mâna într-a lui şi copilul a râs şi a spus tot felul de cuvinte pe care el nu le putea înţelege. Apoi, ea şi-a tras mâna, a alergat şi a luat mătura făcută din fib? e de cocos şi a

început să mătură în fiecare colţ al camerei, cu multă grijă şi atenţie.

După aceea s-a dus la cuptor şi a ridicat vasul de lut. Tama a privit-o tot timpul cât ea a ridicat vasul greu, s-a dus la izvorul din junglă, l-a frecat bine cu nisip şi l-a spălat în apa curgătoare, apoi s-a întors pe cărare, a urcat pe scară şi l-a pus să se scurgă pe cuptor. În tot acest timp, fetiţa cânta un cântec simplu, delicat, de copil.

„Este ca o pasăre, o pasăre mică, roz", şi-a zis vrăjitorul. „Ea lucrează şi cântă şi sunt sigur că tatăl şi mama ei nu ştiu că eu sunt acasă. Probabil că, dacă ar fi ştiut, n-ar fi lăsat-o să vină aici".

Când şi-a terminat treaba şi coliba era măturată, curată şi fără niciun fir de cenuşă pe cuptorul de lut, fetiţa a privit prin uşa deschisă spre casa ei de pe ţărm. A început să coboare pe scară, apoi s-a întors şi şi-a întins amândouă mâinile spre Tama. i-a zâmbit şi ochii îi jucau plini de voioşie, în timp ce încerca să îl facă să înţeleagă cuvintele din limba ei ciudată. Apoi, s-a grăbit în jos pe scară şi a alergat pe cărarea spre Jărm şi spre casa ei.

Tama a urmărit-o până ce a văzut-o intrând în casă, apoi»-a întors la coliba goală. Ziua părea că s-a întunecat dintr-odată. Venea ploaia de dimineaţă aşa de curând? A privit din nou spre uşă, dar niciun nor nu plutea pe cerul albastru.

Vrăjitorul s-a aşezat jos, în coliba lui curată, şi a început să îşi pună deoparte vrăjile şi doctoriile din pachetul lui. Le-a aranjat pe categorii, rădăcini şi ierburi, apoi a început să lustruiască oasele şi dinţii. Firul de sfoară, pe care erau înşirate nişte seminţe negre, strălucitoare – un talisman foarte putornic – se rupsese şi a petrecut multe ore din zi încercând să împletească altă sfoară.

În timp ce lucră, se gândea la fetiţă. Era atât de diferită de alţi copii pe care îi văzuse mai înainte! Nicio fată de pe insulă nu avea păr şi ochi că ai ei. Dar nu era numai aceasta. Nu, nu ra numai felul în care arăta. La urma urmei, părul şi ochii negri sunt mult mai frumoşi decât culorile acelea şterse, dar această fetiţă era aşa de prietenoasă! Ceva plin de iubire şi de bunătate se răspândea din ea, ca o lumină sau un parfum. A încercat să şi-o îndepărteze din minte, dar nu a reuşit. Cu

câtă încredere venise ea, cum îi vorbise, cum îşi întinsese mâinile ei micuţe, cum îi curăţase casa şi cuptorul şi vasul de gătit!

Privind în jur, la florile pe care i le adusese, a văzut că le pusese pe unul din rafturile de jos. Tama a umplut cu apă o coajă de nucă de cocos, a pus florile în ea şi a aşezat „vasul" pe marginea ferestrei din spate. S-a bucurat apoi să vadă că florile s-au împrospătat şi au prins o nouă strălucire în timpul zilei.

Tama ştia că trebuie să facă planuri importante. Nu era suficient doar să-i cheme pe învăţătorii islamici. Nu era de ajuns să le ofere un teren bogat pentru grădină sau să le construiască o casă unde să poată locui. Nu, el trebuia să se gândească la anumite căi prin care să le arate oamenilor din sat că vrăjitoria noului învăţător poate să fie înfrântă, că învăţătorul poate să sufere, din cauză că învaţă lucruri contrare spiritelor şi că el a adus mânia diavolilor care ţin controlul asupra Muntelui de Foc.

Când şi-a aranjat obiectele de vrăjitorie, Tama a ales trei dintre cele mai puternice: un craniu de capră, un dinte enorm de rechin şi un şarpe uscat, pe care şi le procurase de la un vraci renumit, de pe insula mare din sud. Pe insula Sangir nu existau astfel de şerpi. Tama ştia că fiecare persoană din sat îi respectă aceste obiecte de vrăjitorie, pentru lucrurile minunate pe care Le-a făcut în trecut. Acum, trebuia să se gândească ce fel de blestem să pună asupra lor.

Într-un loc secret din coliba lui singuratică, Tama chema toate spiritele demonilor pe care îi cunoştea. A scos uleiul magic, l-a amestecat cu ierburi puternice şi s-a uns bine pe tot I ci pul. Apoi a frecat cele trei obiecte de vrajă, punând bles-irme puternice asupra fiecăruia dintre ele. Acum, trebuia să încă un plan, aşa ca marele învăţător să atingă unul dintre aceste obiecte. Apoi, vraja răului avea să lucreze şi urma să apară ceva: o boală, un accident sau o calamitate teribilă. Spiritele rele aduceau uneori lucruri neaşteptate, pe care nici măcar vraciul nu putea să le prevadă, dar întotdeauna acţionau în direcţia celui pedepsit, pentru care fusese rostit blestemul.

Tama îşi aşezase toate obiectele lui de vrăjitorie, când a părut

şeful Meradin. Tama l-a invitat înăuntru.

— Totul este aranjat, i-a spus şeful. Voi lua zece oameni din sat. l-am ales pe aceia care se duc la casa învăţătorului tot timpul. Suntem aproape gata să plecăm acum. Tama a râs.

— Nici eu n-am stat degeaba, am pregătit deja obiectele de vrajă ale diavolului. Acum trebuie să mă gândesc la felul în care învăţătorul să le atingă. Apoi… ei bine, tu ştii… se poate întâmpla orice, dar în niciun caz nu va fi ceva bun pentru învăţător.

Şeful Meradin a râs şi el. Amândoi erau într-o bună dispoziţie, cum nu mai fuseseră de mult timp.

— Mi se pare că muntele de foc este mai liniştit astăzi, a spus şeful Meradin în timp ce cobora scara.

— O, spiritele focului se vor linişti cu atât mai curând cu cât vom rezolva această problemă, a spus Tama.

Şeful Meradin a ezitat pe scară.

— Mai este un lucru, a spus el. Aş vrea să-l iau pe fiul meu, Satoo, cu mine, dar, dacă-l iau, tu nu mai ai nicio ocazie să-l lustruieşti înainte să vină învăţătorii islamici. De asemenea, dacă mi se întâmplă ceva, ştii că ar fi o mare nenorocire în caz că amândoi am fi pierduţi. Tu cunoşti obiceiurile noastre în legătură cu şefii.

— Nu, nu trebuie să-l iei pe băiat. Văd că deja a fost prins de vrăjitoria acestor oameni, dar am să frâng eu vrăjiie lor. Când te vei întoarce, sper că el va fi gata, aşa cum eşti tu ca să urmeze credinţa musulmană.

Totuşi şeful a mai ezitat puţin pe scară.

— Este dorinţa mea ca să te porţi cu bunătate şi cu o înţelepciune plină de răbdare, ca să-l faci pe băiat să-şi vină în fire. El nu va răspunde la forţă şi mânie.

După ce şeful a plecat, Tama a hotărât că cea mai bună cale de a se purta cu Satoo era să-i spună adevărul şi să folosească puterea de convingere, ca să-l despartă de învăţător şi de băiatul lui, Hans.

După aproximativ o oră, Tama a văzut vasul de pescuit îndepărtându-se de la ţărm. El ştia că cei unsprezece oameni care erau

în barcă nu mergeau la pescuit. Ei ridicaseră pânzele spre insulele de sud şi, când se vor întoarce, vor aduce religia lui Mahomed pe insula Marelui Sangir.

Capitolul 5

Din ziua în care Hans venise pe insula Marelui Sangir cu tatăl lui, Satoo devenise prietenul lui. Mergeau împreună în iunglă, ca să caute viţă de vie sălbatică, care se numeşte rattan – nişte fibre puternice şi solide, cu care se leagă stâlpii de lemn pentru construcţii. El ajutase la căratul pietrelor pentru grădina de flori din jurul casei învăţătorului. Iar când casa şi jgheabul din jurul casei învăţătorului erau gata, Hans ştia deja multe cuvinte din limba insulei, aşa că Satoo l-a luat într-o după-amiază la locul lui secret, între stânci, unde îi plăcea să stea şi să privească Muntele de Foc.

Din acel punct, vulcanul părea mai aproape. În timp ce cei doi băieţi se urcau printre stânci, Satoo a privit la faţa lui Hans fi a văzut cum ochii lui albaştri se măresc de surpriză, văzând urma imensă a vulcanului atât de aproape. Fumul se înălţa în vârful în formă de con şi focul se ridica spre cer. Aici, crainişte – aşa de linişte, încât singurele sunete erau mişcarea denduire a valurilor de jos, de pe ţărm, şi sunetele grave, ca de unei, care veneau din adâncimi, de sub mare.

Hans a arătat în jos.

— De ce?

— Sunt spiritele focului, de sub pământ, a explicat Satoo. Sunt mânioase şi, când ceva nu le face plăcere sau nu se simt bine, întotdeauna tună şi bubuie.

Hans a dat din cap. Satoo vedea că el nu poate să înţeleagă, apoi a arătat spre vulcan.

— Cât de departe crezi că este?

Satoo a înţeles întrebarea pe care o pusese prietenul lui, dar nu ştia cum să-i explice că oamenii de pe insulă măsoară distanţele prin timpul care le trebuie ca să călătorească până la acel loc. El ştia că oamenii puteau să meargă cu barca până la vulcan şi înapoi, într-o perioadă de timp cuprinsă între masa de dimineaţă şi miezul zilei,

când soarele ajunge sus pe cer. Satoo mai ştia că, uneori, oamenii de pe insulă merg să culeagă ouă de păsări de pe ţărmul nisipos din partea de sud a muntelui de foc. Era un lucru foarte curajos, din cauză că toţi se temeau de spiritele focului care locuiau acolo. Dar desigur că ouăle erau delicioase şi merita să rişti pentru aşa ceva.

— Nu este prea departe, a spus Satoo în sfârşit. Simţi cum miroase fumul?

Atunci, Satoo i-a explicat cum, în timpurile vechi, oamenii de pe insulă oferiseră sacrificii umane muntelui, ca să liniştească spiritele focului, când ele deveneau neobişnuit de mânioase şi furioase. Satoo şi nici tatăl lui nu-şi puteau aminti de vreo perioadă în care muntele să fi fumegat atât de mult ca acum.

În timp ce băieţii priveau înspre partea de sud a vulcanului, Satoo a văzut ceva pe ţărmul îngust, de nisip alb, care se întindea în semicerc, la baza muntelui de foc.

— Priveşte! a spus el prinzându-l de mână pe Hans. Este o pasăre uriaşă, o pasăre de mare. Acest fel de păsări îşi depun ouăle acelea foarte căutate de oamenii noştri.

Hans şi-a pus mâna streaşină la ochi şi a privit.

— Pare totuşi mică, parcă e o furnică, abia o văd. Da, cred că este acolo, se mişcă.

Băieţii au privit la pasăre până când ea a zburat spre junglă, în partea de nord. Apoi, s-au aşezat printre stânci.

— S-a întors vraciul satului, i-a spus Satoo lui Hans. Ştii, cel care este stăpânul colibei unde aţi stat la început. S-a întors eara trecută. El a spus că spiritele focului sunt mânioase din cauză că aţi venit voi, dar eu cred că sunt mânioase din cauză că tatăl meu nu i-a dat învăţătorului un loc potrivit unde să-şi construiască casa.

Această frază a fost prea lungă pentru Hans ca s-o poată înţelege. Satoo a râs şi i-a spus o dată şi încă o dată, până ce, în sfârşit, a văzut că Hans a înţeles aproape tot ce îi spusese.

— Este vraciul în casa unde am locuit noi? a întrebat Hans. Este el acolo chiar acum?

— Da, desigur, a spus Satoo râzând. Desigur, acolo este. Unde ar putea să fie? Doar este coliba lui.

— Sora mea, micuţa Marta, merge acolo în fiecare zi să se joace, a spus Hans. Trebuie să merg acasă şi să-i spun să nu se mai ducă. S-ar putea să-l deranjeze. Poate că lui nu-i place ca ea să vină.

— O, n-o să-i facă niciun rău Martei. Vraciul este într-adevăr un om bun. Se poartă frumos cu oamenii bolnavi şi are grijă chiar şi de animalele bolnave. Nu ar face el rău unui copil.

— Desigur, nimeni nu ar vrea să-i facă vreun rău Martei, nici nu m-am gândit la aceasta, a spus Hans. M-am gândit că s-ar putea ca el să fie deranjat de prezenţa ei.

Băieţii priveau peste marea liniştită la muntele fumegând, când sunetul vâslelor le-a atras atenţia. Au privit în jos, la micul port, şi au văzut corabia cea mai mare de pescuit a satului îndepărtându-se cu câţiva din oamenii de pe insulă.

Satoo s-a ridicat şi şi-a micşorat ochii ca să poată vedea mai bine. Da, era corabia tatălui lui. De ce nu-i spuseseră că pleacă la pescuit în seara aceea? De ce nu-l luaseră şi pe el?

— Nu-mi place, i-a spus el lui Hans. Întotdeauna când pleacă cu corabia cea mare să pescuiască, tatăl meu mă ia şi pe mine.

Satoo i-a văzut pe oameni cum înalţă pânzele şi pornesc înspre sud. Acum putea să-i vadă mai bine.

— Ştii, Hans, a zis el, oamenii sunt îmbrăcaţi în hainele de sărbătoare. Nu merg ei la pescuit cu toate podoabele şi îmbrăcaţi aşa cum sunt. Probabil că merg undeva la o sărbătoare, într-una din insulele din sud.

Hans a urmărit corabja.

— Acela este tatăl tău? Cel care stă în faţă, în barcă?

— Vrei să spui că acela cu capul întors într-o parte este tatăl meu? Nu sunt sigur. Tata n-ar fi plecat fără mine.

Cei doi băieţi s-au întors la casa de pe nisip.

— Vino în casă şi hai să învăţăm versetul pentru astăzi, a spus Hans când au ajuns la gardul casei.

Înăuntru, învăţătorul luase una dintre cutiile lui magice şi o deschisese. Apoi, îi învăţase pe băieţi textul de memorizat: „Tatăl însuşi, vă iubeşte”.

Mereu şi mereu, băieţii au spus cuvintele, până ce învăţătorul Le-a spus că acum pot să meargă în junglă şi să mai adune nişte fire de rattan, pentru că avea nevoie să lege plantele care înfloriseră şi care crescuseră atât de mari, încât începuseră să se aplece.

— Ce înseamnă versetul pe care l-am învăţat? I-a întrebat Satoo pe Hans, în timp ce traversau ţărmul, prin iarba sărată, spre pădure.

— Tatăl care ne iubeşte este Dumnezeu de sus, din ceruri, a spus Hans, îndreptând privirea spre cer şi spre soarele strălucitor. El locuieşte acolo sus, printre stele şi printre toate lucrurile strălucitoare, dar El ne vede tot timpul şi aude tot ce spunem; El este Cel care ne iubeşte.

— Lui îi cântă tatăl tău dimineaţa şi seara?

— Da, tatăl meu cântă/pentru că Dumnezeu îi aduce bucurie în inimă şi cred că lui Dumnezeu îi place să ne audă cântând. Toţi oamenii care se închină lui Dumnezeu, cântă.

— L-am văzut pe tatăl tău, marele învăţător, vorbind spre cutiile acelea magice, apoi spre cer… De ce face aşa?

Hans a zâmbit.

— La altarul familial, tatăl meu citeşte din Cartea Sfântă. Apoi îngenunchem, închidem ochii şi ne rugăm lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că vorbim cu El.

— Vrei să spui că tu poţi să vorbeşti cu Dumnezeu din ceruri şi El aude ce spui?

— Da, desigur. El ne vorbeşte prin versete, ca cel pe care l-am învăţat astăzi şi prin cântări. Noi îi vorbim când ne rugăm.

Băieţii intraseră deja în junglă; ajunseseră în zona unde erau copaci mari şi bătrâni. Căutau viţă de rattan şi majoritatea firelor pe care le găsiseră până acum erau prea mari şi prea groase. După ce au căutat mult timp, au descoperit şi nişte fire mai tinere. Au tăiat câteva dintre ele, fiind atenţi să nu se înţepe. Aceste fire de viţă sunt foarte

lungi şi ele se înălţaseră deja spre vârful copacilor. Băieţii au tras ca să le aducă jos pe pământ.

— Dacă tatăl tău le va tăia la mărimea potrivită, vor fi tocmai bune de legat florile, i-a spus Satoo în timp ce au pornit spre casă.

Satoo cobora primul pe cărarea îngustă. Hans era mai mare decât Satoo. El părea să crească mai repede şi era mai puternic, dar Satoo era iute şi cunoştea jungla.

Satoo era dornic să ajungă acasă. Nu putea să-şi scoată din minte imaginea corăbiei care pornise spre sud. Unde plecase corabia? Şi de ce erau aşa de mulţi oameni în ea? De ce îşi puseseră şi podoabele?

Deodată băieţii au auzit un sunet, asemenea unui strigăt jalnic. Parcă ar fi fost un copil care suspina. S-au oprit pe cărare şi au ascultat.

— Este o maimuţă, a spus Satoo. Plânge ca şi cum ar fi rănită.

După o căutare scurtă, au găsit făptura aceea mică. Stătea singură pe ramura unui copac. Cu fiecare respiraţie, plângea şi se strângea. Când Satoo s-a urcat să o prindă, nu s-a mişcat. Şi-a prins braţele ei mici în jurul încheieturii mâinii lui Satoo şi băiatul a coborât cu ea printre ramuri.

Băieţii au întors maimuţa pe toate părţile privind prin părul ei negru, dar nu era niciun semn de vreo rană, pe care să-l vadă. Ea părea sănătoasă şi grasă, dar plângea, aşa că Satoo a luat-o şi a legat-o într-un colţ al hainei lui.

— Am să o duc la Tama. El va şti ce să facă.

Cei doi prieteni s-au despărţit la marginea junglei. Hans a luat viţa de rattan în mână şi a pus-o pe umăr. Satoo a luat maimuţica şi a pornit spre casa lui Tama.

— Ne vedem diseară, când voi veni să cântăm împreună, a spus el în timp ce alerga pe cărare.

Uşa colibei lui Tama era deschisă şi Satoo a spus cuvintele obişnuite de salut. Tama a venit la uşă şi a privit spre el.

— O, văd că mi-ai adus o maimuţă bolnavă.

— De unde ştii că e bolnavă? a întrebat Satoo în timp ce alerga

sus pe scară să intre în cameră.

— Trebuie să fie bolnavă, altfel nu te-ar fi lăsat să o prinzi. Ar fi alergat la familia ei, sus în vârful copacilor.

— Nu-i aşa că o s-o tratezi? a întrebat Satoo, punând în mâinile lui Tama făptura aceea mică şi înfricoşată.

— Am să încerc, a spus el. Tama şi-a adus un pacheţel de ierburi uscate şi fărâmiţate ca o pudră. A amestecat puţin praf din acela verde cu apă, într-o coajă de cocos, şi a pus-o sub nasul maimuţei. Maimuţica a început să mănânce din acel amestec cu grabă şi cu poftă.

— Vezi, a spus Tama, ştie că doctoria aceasta este bună pentru ea. Probabil că a mâncat ceva care i-a făcut rău.

Tama a privit spre Satoo, cu o privire plină de înţeles.

— Şi băieţii fac aşa uneori.

Satoo se gândea că vrăjitorul crede că şi ei a mâncat ceva nepotrivit. A aşteptat ca Tama să spună mai multe, dar vrăjitorul a mângâiat maimuţa. După ce s-a aşezat jos, animalul părea adormit. Satoo l-a întrebat pe Tama:

— Unde a plecat corabia de pescuit cu puţin timp mai înainte?

— A plecat spre insulele din sud, a răspuns Tama. Tatăl tău, şeful, a poruncit aceasta.

— Dar, de ce? Care este motivul? Barca noastră nu pleacă într-o călătorie aşa de lungă, fără o misiune importantă. Ce doreşte tatăl meu să aducă din insulele din sud?

Faţa lui Tama s-a înăsprit.

— Tatăl tău, şeful, intenţionează să-i invite pe învăţătorii musulmani să vină aici şi să conducă poporul nostru pe calea cea bună.

Satoo a simţit că inima încetează să-i mai bată.

— De ce vrea el aceasta? Noi avem deja un învăţător care a venit. În satul nostru şi tatăl meu nu i-a dat teren ca să-şi construiască o casă. De ce vrea acum mai mulţi învăţători?

— Învăţătorii islamici sunt altfel, a spus Tama. Ei nu se amestecă în obiceiurile noastre. Nu ne interzic sărbătorile, dansurile şi închinarea la spirite. Desigur că va trebui să scăpăm de porci! or nu! e

plac porcii, dar nu avem prea mulţi. Putem să facem o sărbătoare mare şi să-i mâncăm pe toţi. Ei ne lasă să facem ce ne place. Nu vezi? Ei nu vor să ne schimbe obiceiurile, aşa cum face marele învăţător.

— Dacă învăţătorii musulmani nu schimbă nimic, atunci de ce trebuie să-i avem?

Faţa lui Tama s-a înmuiat puţin şi vocea lui era mai amabilă.

— Satoo, spune-mi ce-ţi place ţie cel mai mult din vrăjile marelui învăţător?

— Îmi place că Dumnezeu din cer mă cunoaşte şi că eu pot să-l vorbesc şi El îmi vorbeşte. Îmi place să simt cum bucuria aleargă prin mine ca un râu când ascult melodiile acelea.

Tama a început să râdă.

— Ce nebunie de copil! Nici cele mai mici spirite din junglă nu ar vorbi cu un băiat tânăr ca tine! Cum ar putea Marele Spirit, aşa cum este Dumnezeu, să-ţi vorbească? Ce atenţie ar da El unui băiat ca tine?

Satoo nu i-a răspuns la această întrebare. El a rămas tăcut lângă Tama şi mângâia părul moale al maimuţei, care se strânsese lângă vrăjitor.

— Ce va face învăţătorul creştin când vor veni învăţătorii musulmani, a întrebat băiatul?

— Va pleca, desigur, când va vedea că oamenii vor urma islamul, în loc să urmeze învăţătura lui.

Satoo a privit în ochii lui Tama.

— Nu va pleca. Aşteaptă şi vei vedea. Nu toţi oamenii vor alege credinţa islamului.

Tama a zâmbit din nou, iar Satoo înecându-se de mânie, a luaî-o la fugă. A alergat tot drumul şi a intrat în casă, strigându-l pe tatăl lui cu o voce joasă, dar şeful Meradin nu era acasă.

— Unde este tatăl meu, şeful? a întrebat-o pe mama lui care îşi purta pruncul în spate şi pregătea masa în acelaşi timp.

— A plecat într-o călătorie lungă, fiul meu. Nu se va întoarco timp de mai multe zile.

Atunci Satoo a ştiut că omul pe care-l văzuse în faţă, în barca de

pescuit, era tatăl lui. Şeful Meradin plecase el însuşi ca să-i aducă pe învăţătorii islamici pe insula Marelui Sangir.

Capitolul 6

Tama stătea în uşa colibei lui, urmărindu-l cu ochii pe Satoo, în timp ce băiatul alerga pe poteca scurtă dintre cele două case. Cuvintele pe care i le spusese Satoo îi rămăseseră în minte, ca nişte tulpini negre de copaci într-un luminiş în care toţi copacii au ars.

— Nu va pleca! Nu va pleca!

Tama a dat din cap. Ceea ce l-a şocat cel mai mult era hotărârea lui Satoo. Se întreba dacă toţi oamenii din sat care ascultaseră la vraja marelui învăţător, erau tot atât de hotărâţi faţă de noua învăţătură. Pentru prima dată, s-a întrebat dacă a fost un lucru înţelept să trimită după noii învăţători ai islamului. Până în această clipă, nereuşita nu-i trecuse prin minte. Acum nu mai era aşa de sigur. Dacă marele învăţător alegea să rămână, dacă un număr mare de oameni din sat doreau să stea cu el şi dacă toţi erau tot aşa de încăpăţânaţi ca şi fiul şefului, atunci cu siguranţă că aveau să fie multe probleme.

Ei bine, era prea târziu acum. Solii plecaseră spre sud împreună cu şeful Meradin, ca să-i invite pe învăţătorii musulmani. Tama simţea că vor veni cu siguranţă.

A luat maimuţa şi a ţinut-o puţin în mână. Putea să vadă că micuţul animal se simte mai bine. Apoi, a luat o funie şi o curea de coajă de copac cu care a legat maimuţa pe la mijloc, iar capătul celălalt l-a legat chiar afară, lângă uşă.

După aceea, Tama a făcut focul în cuptorul curat de lut şi, în timp ce lucra, vedea mereu perechea aceea de mâini micuţe, albe, frecând şi curăţând cenuşa de pe pietre. Încerca să-şi îndepărteze gândurile de la fetiţă, pentru că trebuia să facă planuri. Acum rostise deja acele blesteme grele asupra vrăjilor lui şi trebuia să-şi facă un plan, cum să le pună în calea învăţătorului, aşa ca acesta să le atingă.

De asemenea, în timp ce şeful era plecat, el trebuia să-i pregătească pe oameni ca să-i primească pe învăţătorii islamici. Trebuia să găsească o cale ca să-i prevină pe oamenii din sat să nu se

mai adune la casa de pe nisip şi trebuia să facă ceva ca să-l abată pe Satoo de la devoţiunea lui faţă de amilia învăţătorului şi faţă de noua vrajă pe care o adusese el. Cu mintea încă lucrând febril, Tama şi-a pregătit hrana pentru masa de seară şi s-a îndreptat spre izvor. În timp ce pala rădăcinile, se gândea la fetiţa cu codiţe blonde şi cu ochie roz, care frecase vasul lui acolo, la izvor, de dimineaţă, încercat să nu se mai gândească la copil, dar primul lucru e care l-a văzut, când s-a urcat pe scara colibei, a fost coaja ucii de cocos din fereastră, cu florile acelea proaspete.

Tama s-a scuturat cu mânie. Era şi aceasta un fel de răjitorie? Şi-a pus vasul pe pietre, s-a grăbit la fereastră şi a runcat „vasul" şi florile, afară, spre junglă. Apoi a aprins ocul. În timp ce aştepta să fiarbă apa din vas, şi-a espachetat lucrurile vrăjite. Le mânuia cu multă grijă din cauza blestemelor pe care le rostise asupra vrăjilor lui cele ai importante, care erau atât de puternice, încât el se temea e ele. A pus craniul de capră, dintele de rechin şi şarpele uscat, pe o bucată de coajă de copac şi pe celelalte Le-a pus separat. Înainte să se aşeze să mănânce, a privit spre Muntele de foc. Pământul se cutremurase de mai multe ori în acea zi.

Din gura vulcanului ieşeau aproape tot timpul fum şi foc, iar bubuiturile de sub pământ păreau mai puternice decât de obicei.

S-a aşezat jos să mănânce şi, în timp ce mânca, îşi făcea planuri. Mai întâi intenţiona să-i sperie pe oamenii din sat cu spiritele focului. Ei se temeau de munte şi, cu siguranţă, el putea să-i facă să creadă că spiritele focului erau mânioase din cauza noului învăţător. De aceea vulcanul dădea afară tot mai mult fum şi foc. El nu se gândea că s-ar putea să aibă multe probleme, sau că nu o să-i convingă prea uşor. Da, o să le spună că el va folosi împotriva învăţătorului nişte vrăji aducătoare de moarte. Era sigur că, atunci când se vor întâmpla aceste lucruri rele, oamenii din sat vor fi din nou sub conducerea lui.

Se făcuse seară când Tama a terminat de mâncat. Trecuse o zi de când se întorsese acasă şi nimeni nu venise încă să-l viziteze. Doar şeful venise atunci, în prima noapte, şi Satoo venise după amiază, dar

nu veniseră după doctorii. Apoi, desigur, mai fusese şi fetiţa. Dar ce se întâmplase cu oamenii din sat? De obicei, oamenii bolnavi sau necăjiţi veneau de mai multe ori pe zi la el.

După ce fusese plecat atâta timp, trebuia să existe oameni bolnavi şi îngrijoraţi, care aveau nevoie de ajutor.

Tama şi-a amintit că ultima dată, când se întorsese dintr-o lungă călătorie, din cealaltă parte a insulei, fuseseră oameni bolnavi care aşteptau chiar afară, lângă coliba lui, ca să-l vadă chiar în clipa în care avea să sosească acasă.

Vraciul a privit afară prin uşa deschisă, l-a văzut pe oamenii din sat coborând pe cărarea ce ducea spre casa învăţătorului. L-a cuprins din nou mânia. Acesta era deci motivul pentru care nimeni nu venea să-i ceară medicamente, să-i cheme pentru a-i ajuta pe cei bolnavi sau să-i ceară sfat pentru problemele lor!

Uită-te la ei! Sunt cel puţin zece oameni care coboară acum pe cărare. Învăţătorul acela Le-a furat inimiie. Oamenii îşi făcuseră baia de seară şi terminaseră cu masa. Acum ar fi trebuit să fie înăuntru, în casele lor, şi să se pregătească pentru culcare. În loc să facă aceasta, iată-i, înghesuindu-se pe cărare, spre casa învăţătorului. Şi ce intenţionează să facă?

Tama şi-a amintit că şi el fusese la casa învăţătorului cu o seară mai înainte, când era mai târziu ca acum. Îşi amintea melodiile pe care le-a auzit, cum l-au atins cu frumuseţea şi puterea lor şi cum a rămas culcat în iarba sărată din spatele zidului de pietre, mut de uimire, fără să înţeleagă ce e cu el.

Probabil că oamenii din sat mergeau acum să asculte acele melodii. Şi-a închipuit că se duceau în fiecare seară să asculte. Probabil că nu avea cum să-i oprească în seara aceasta. Ar fi foarte bine dacă s-ar lua după ei şi ar vedea ce se întâmplă în casa învăţătorului.

În timp ce cobora pe scară, ca să o ia pe cărare, vrăjitorul a văzut mai mulţi oameni ieşind afară din casele lor. Se grăbeau spre casa învăţătorului, ca şi cum le era teamă că ar putea să piardă ceva.

L-a prins din urmă pe unul dintre tinerii din sat, care avea un

prunc în braţele lui.

— Unde mergi? l-a întrebat Tama.

— Cum, nu ştii? Mergem în fiecare seară să ascultăm cântecele şi cuvintele minunate din acele cutii negre.

Tama n-a spus nimic. Tânărul s-a întors, a privit la el şi a continuat:

— O, nu trebuie să te îngrijorezi de vrăjile învăţătorului. Învăţăm lucruri bune acolo. Copilul acesta al meu a fost bolnav ieri şi învăţătorul a venit şi i-a dat medicamente. El a spus cuvintele magice înaintea Dumnezeului lui şi a stat cu noi până ce copilul s-a simţit mai bine. Vezi, acum copilul este sănătos.

Tama ştia acum, cu certitudine, de ce nu mai veneau oamenii din sat să-i ceară doctorii sau ajutor. Mânia s-a ridicat din nou în inima lui şi a simţit cum i se strânge stomacuh dar a încercat să rămână calm şi a continuat să-l întrebe pe acel tânăr despre învăţător şi familia lui, până când au ajuns chiar la poarta grădinii învăţătorului. Tama nu intenţionase să meargă înăuntru, dar acum nu avea ce să mai facă. Oamenii din sat erau în jurul lui şi l-au împins înăuntru. Dar era şi el curios!

În camera din faţă a casei, erau puse pe jos rogojini curate şi camera era deja plină de oameni. Învăţătorul stătea într-un colţ al camerei. Tama s-a uitat la el. Chiar acolo, stând pe rogojină, cu picioarele încrucişate, Tama putea să-şi dea seama că învăţătorul era cel mai înalt bărbat dintre toţi cei care trăiseră pe acea insulă. Părul de pe capul lui şi din barbă era roşcat şi creţ – un uriaş cu părul roşcat, aşa era. Omul acela înalt râdea şi vorbea cu oamenii din sat, în timp ce ei intrau. El îi chema pe nume şi îi striga pe copii pe nume. În mâini, avea o cutie magică. Lui Tama i-a revenit mânia. Oamenii se înghesuiau în acea cameră şi nimeni nu s-a mişcat ca să-i facă loc. S-a hotărât să plece acasă.

Apoi, a simţit cum o mână mică l-a prins de mână. A privit în jos spre faţa fetiţei care fusese la el în dimineaţa aceea. Ea i-a zâmbit, i-a şoptit ceva în limba ei şi l-a tras de mână. Tama a lăsat-o să-l conducă

într-o altă cameră a casei. A înţeles că fetiţa era bucuroasă de casa ei nouă şi, ştiind că el nu fusese niciodată mai înainte înăuntru, voia acum să-i arate casa.

Vrăjitorul a văzut că, în casă, totul era ordonat, ca şi grădina de afară. Soţia învăţătorului aranjase patru camere ale casei, aşa ca una să fie folosită pentru gătit şi mâncat, două pentru dormit şi cea mai mare pentru oaspeţi.

Tama a privit platformele înalte pe care dormeau aceşti oameni. Fiecare era acoperită cu ceva care părea ca o rogojină, dar nu era rogojină. Învelitorile acelea erau făcute din culori strălucitoare, care i-au luat ochii lui Tama. A pus mâna pe una din aceste platforme. Pătura era moaie şi el a mângâiat-o. Fetiţa l-a dus înapoi în camera din faţă şi i-a găsit un loc confortabil, unde putea să stea sprijinit de perete. Apoi, s-a aşezat lângă el, fără să îşi ia mâna din mâna lui.

Tama s-a gândit la mânia pe care o simţise mai înainte, dar care acum dispăruse. Mâna fetiţei era caldă în mâna lui. Cu siguranţă că ea îl alesese ca prieten. Vraciul nu era obişnuit să simtă o mână de copil. Era ceva în acea strângere care îi dădea linişte.

Învăţătorul vorbea acum în limba insulei. Într-adevăr, vorirea lui era încurcată şi cu greşeli, dar vocea era prietenoasă i se înţelegea tot ce spunea el. Tama vedea că învăţătorul îi bea pe oamenii care stăteau aici în faţa lui şi, în ciuda vor-irii lui imperfecte, putea să le transmită bunătatea pe care – o oferea. Când învăţătorul a deschis cutia magică şi a început să vorbească, vocea lui adâncă a luat un ton solemn, care i-a uimit pe oameni. S-a făcut linişte în cameră, chiar copiii au încetat cu zgomotele şi planşetele lor. Acea atmosferă îl apăsa pe Tama prin puterea ei, dar a opus rezistenţă. A privit la fetiţa de lângă el. Ea îşi pusese capul pe genunchii lui şi una din codiţele ei blonde căzuse pe braţul lui. Părul ei mătăsos stătea moale şi cald pe braţul lui. „Fetiţa a adormit", s-a gândit Tama şi a zâmbit în sinea lui.

Apoi, învăţătorul a închis acea cutie neagră şi a început să

1 cânte. Fetiţa a sărit în sus, şi-a tras mâna din mâna lui Tama şi s-a dus lângă tatăl ei. În timp ce melodia aceea bogată umplea camera,

a început să cânte şi ea cu tatăl ei. Fiecare notă era la fel de perfectă ca a lui, dar mai subţire. Soţia învăţătorului cânta şi ea. Şi tot aşa şi băiatul. Unii dintre oamenii din sat încercau să scoată şi ei acele sunete frumoase, dar nu le învăţaseră încă prea bine. Tama i-a văzut pe câţiva dintre ei privind la el, ca şi cum.se simţeau ruşinaţi în prezenţa lui.

Apoi, Tama a simţit din nou puterea acelor cântări, la fel cum o simţise cu o noapte mai înainte. O frică teribilă l-a cuprins. A sărit în picioare, a ieşit şi a fugit afară, în întuneric. A alergat tot drumul până acasă. Cu respiraţia întretăiată, vrăjitorul s-a urcat pe scară în coliba lui, apoi s-a aruncat jos, chiar la intrare, şi s-a întors să privească afară în noapte. Încă auzea cântarea care venea dinspre casa învăţătorului. Venea ca un sunet slab prin aer şi chiar de la acea distanţă, când asculta, se simţea cutremurat de frică. A privit la conul strălucitor al Muntelui de Foc, în curba golfului. În timp ce Tama stătea acolo, încercând să-şi recapete respiraţia, pământul a început să se cutremure. Da, spiritele focului erau mânioase. Şi aveau un motiv serios să fie supărate. Apoi cântarea s-a terminat. Tama a început să se relaxeze.

— Eşti aici, Târna? s-a auzit o voce din întuneric. Văd că nu mergi să guşti din vraja aceea nouă şi din muzică.

Tama a privit în noapte şi l-a văzut pe bătrânul Gola, sfătuitorul cel mai în vârstă al şefului.

— Noi suntem singurii din sat care nu alergăm după acea vrajă nouă? a întrebat Tama.

— Cred că toţi ceilalţi sunt acolo, a răspuns bătrânul, urcându-se şchiopătând pe scară şi intrând în cameră. Cred că mulţi dintre ei merg numai din curiozitate. Aleargă după orice lucru nou, ştii şi tu cum sunt!

— Nu este bine Gola, este periculos. Priveşte la Muntele de Foc. Crezi că spiritele sunt fericite când văd această nouă învăţătură care a venit pe insula Marelui Sangir?

— Nu, desigur că nu; dar trebuie să avem răbdare. Şeful se va întoarce în curând şi îi va aduce pe învăţătorii islamici. Şi aceasta va fi ceva nou. Ei vor aduce alte vrăji şi vor avea lucruri minunate pe care să

le spună şi să le facă. Vor aduce un nou fel de magie şi oamenii vor alerga spre aceea, vei vedea.

— Crezi că aşa va fi? a întrebat Tama, trăgând în dreptul uşii o rogojină pe care să stea. S-au aşezat unul lângă altul. Vezi Gola, inimile unora dintre aceşti oameni au fost deja atrase şi asta este rău.

— Da, este destul de rău şi pentru fiul şefului. Cum poate el să fie vreodată şef, dacă urmează această învăţătură străină? Ce va face tatăl lui? Nu mai are un alt fiu. Şeful Meradin ar fi trebuit să te cheme înapoi mai curând.

— Satoo a primit această nouă învăţătură şi este foarte puternic înfiptă în inima lui, a spus Tama. Trebuie să ne gândim la o cale prin care să frângem această putere magică care l-a cuprins. Un sfat obişnuit n-o să-l mişte.

— Poate că încă nu este prea târziu. Vocea lui Gola avea un accent de curaj. Tu ai multe obiecte de vrajă puternice, ştii tu ce să faci!

— Da, vocea lui Tama vibra de emoţie, deja am chemat blestemul asupra lor. Mâine voi chema spiritele din nou, şi am să pun vraja unui diavol asupra lor.

— Bine, bine, a spus Gola şi s-a ridicat să plece.

Mult mai târziu, după ce bătrânul plecase, Tama stătea încă pe rogojină cu mintea frământată de gânduri. Desigur că el făcuse acele vrăji. Familia învăţătorului sau se va îmbolnăvi, sau s-ar putea să moară, ori s-ar putea să aibă un accident foarte grav. Se puteau întâmpla lucruri teribile. Vrăjile lui acţionaseră întotdeauna asupra oamenilor de pe insulă. Nu exista niciun motiv pentru care vrăjile lui să nu aibă putere şi asupra acestor învăţători străini.

Apoi, i-au venit în minte alte gânduri, l-a apărut în faţă imaginea fetiţei cu codiţele blonde. A văzut-o zăcând cu febră, cutremurată de frisoane, slăbită de boală – şi totul pentru că el adusese blestemul asupra familiei învăţătorului. Aceste gânduri l-au făcut să se frământe şi să se învârtească pe rogojina lui şi l-a cuprins o teamă teribilă. Oare descântecele lui începeau să lucreze asupra familiei învăţătorului?

Tama n-a dormit în noaptea aceea. A auzit-o pe maimuţa aceea

mică plângând. S-a ridicat şi i-a dat drumul să meargă şi să sară prin copacii de la marginea junglei.

Când s-a făcut dimineaţă şi soarele s-a ridicat sus pe cer deasupra Muntelui de Foc, Tama era mânios şi supărat pe sine. Şi-a luat vasul în care gătea şi a coborât la izvor ca să-şi pregătească masa de dimineaţă. Izvorul era în spatele casei, la o mică distanţă de junglă, dar cărarea era bine bătută de mulţi dintre oamenii din sat care foloseau acel pârâu pentru baie.

Tama a stat mult timp la pârâu. S-a spălat, s-a scuturat, a respirat adânc aerul rece de dimineaţă şi a început să se simtă mai bine. Acum ştia că poate să facă faţă datoriilor zilei. Şi-a umplut vasul negru cu apă, ca să-şi gătească mâncarea de dimineaţă şi s-a întors înapoi spre colibă.

Uşa era deschisă, aşa cum o lăsase când plecase. Vrăjile lui cele mai puternice erau pe podea, unde le pusese ieri, iar fetiţa cu codiţe blonde şi cu rochie roz stătea lângă ele. Tama a scos un ţipăt de groază când a văzut-o pe fetiţă ridicând şarpele uscat şi mângâindu-l delicat, în timp ce îi spunea cuvinte dulci, ca şi cum îi era milă că murise.

Tama a lăsat jos vasul cu apă care s-a vărsat imediat, a început să alerge pe scară şi s-a aruncat pe podea.

Capitolul /

Satoo o văzuse pe micuţa Marta urcând scara la coliba vrăjitorului. S-a gândit pentru o clipă ce să facă. După tot ce vorbise cu o seară mai înainte cu Tama, s-a gândit că nu este bine să meargă şi să ia fetiţa de acolo. Trebuia să alerge la casa de pe ţărm şi să-i spună lui Hans. Hans va şti ce are de făcut.

— Hans, Hans! a strigat Satoo cu respiraţia întretăiată, aşteptând în uşa învăţătorului. Hans, vino imediat.

Hans a ieşit afară, cu părul lui roşcat strălucind în lumina soarelui şi cu faţa plină de zâmbet.

— Hans, Marta s-a dus din nou la casa vrăjitorului. Cred că ar trebui să mergi şi s-o iei de acolo. Tama s-ar putea să-şi pregătească doctoriile lui astăzi şi cred că nu i-ar plăcea să fie deranjat.

— Da, da, hai să mergem.

Hans a alergat pe cărarea care ducea spre sat. Satoo îl urma. În curând cei doi băieţi au ajuns la piciorul scării care ducea sus, la casa lui Tama.

— Ia priveşte, aici este vasul de gătit al lui Tama! a arătat Satoo spre vasul negru care era căzut la piciorul scării. De ce crezi că l-a aruncat aici, jos?

Apoi s-a auzit din colibă un sunet ciudat. Amândoi băieţii au început să tremure de frică. Erau suspinuri şi gemete de durere teribilă şi agonie. Satoo a simţit cum îi trec fiori reci pe spate, iar gâtul i se uscase de parcă ar fi fost otrăvit, l-a trebuit mult curaj ca să urce pe scară şi să privească prin uşa deschisă.

Tama stătea în mijlocul colibei, ţinând-o pe Marta în braţe. Faţa lui era ascunsă în părul strălucitor al fetiţei şi acele, sunete teribile ieşeau din gura lui Tama.

— Marta! a strigat Hans cu o voce tremurândă. Ea a sărit din braţele vrăjitorului şi a alergat la băieţi. Tama a căzut pe podea, cu faţa pe nuielele de bambus şi suspinele şi gemetele îi cutremurau corpul de parcă era un animal rănit. Chiar după ce au luat-o pe Marta, Satoo încă auzea acele sunete care-ţi frângeau inima şi groaza din sufletul lui nu putea fi liniştită.

— Hans, a spus el după ce au pus-o pe Marta în siguranţă pe zidul de pietre. Hans, cred că Tama pregătise un descântec puternic. Nu l-am văzut niciodată făcând aşa ceva mai înainte. Întreab-o pe Marta ce s-a întâmplat în casa lui Tama.

Amândoi băieţii au vorbit cu Marta, dar singurele cuvinte pe care le spunea ea erau „bietul şarpe”.

Satoo s-a mirat mult timp şi nu putea să înţeleagă aceste cuvinte. Apoi, a spus:

— Cred că ştiu acum. A pus mâna pe unul dintre obiectele de vrajă ale diavolului, pe care le are Tamă – un şarpe uscat.

— De aceea stătea Tama jos pe podea şi gemea?

— Nu ştiu.

Un gând teribil a apărut în mintea lui Satoo.

— Cred că el pusese un blestem îngrozitor asupra acelui şarpe uscat şi asupra celui care avea să atingă acea vrajă. O, Hans, Martei i se va întâmpla ceva îngrozitor! Grăbeşte-te! Aleargă şi spune-i tatălui tău să facă o doctorie puternică, să-L cheme pe Dumnezeul lui în ajutor.

Hans a râs.

— O, Satoo, doctoriile diavolului şi vrăjile şarpelui nu ne pot face niciun rău. Vezi, vrăjitoria aceasta nu are pute reîmpotriva acelora care se închină lui Dumnezeu.

Satoo nu era convins. Încă stătea şi încerca să-şi liniştească frica ce se lăsase asupra lui ca un nor greu.

— O, Hans, pentru noi este ceva groaznic. Nu pot să mă liniştesc şi sunt plin de teamă pentru Marta.

— Ei bine, vino. Hai să vorbim cu tata, a spus Hans trăgându-l pe prietenul lui în camera unde stătea învăţătorul, printre cărţile lui.

După ce Hans i-a explicat totul în limba aceea străină, învăţătorul s-a întors spre Satoo.

— Nu-ţi fie teamă.

Apoi a vorbit rar în limba insulară:

— Dumnezeul la care ne închinăm noi nu permite să fim a-tinşi de vrăjile diavolului. Hai să îngenunchem chiar aici şi să îi spunem Lui ce s-a întâmplat şi te vei simţi mai bine.

Aşa că au îngenuncheat toţi trei în camera aceea liniştită şi, deşi Satoo nu putea să înţeleagă cuvintele pe care le spunea învăţătorul înaintea Dumnezeului lui, totuşi ele l-au liniştit şi au îndepărtat groaza din mintea lui. Pentru prima dată, Satoo a simţit prezenţa mângâietoare a lui Dumnezeu.

Mai târziu, când băieţii se plimbau pe ţărm, Satoo i-a pus multe întrebări despre Dumnezeu şi despre vraja lui, dar Hans nu putea să înţeleagă toate întrebările.

— Vrei să ştii multe lucruri şi mă întrebi foarte repede.

— I-a spus învăţătorul ceva lui Dumnezeu despre Tama? a întrebat el pentru a treia oară. Adică i-a spus lui Dumnezeu că Tama

zace acolo, pe podea, gemând şi suspinând?

— Da, i-a spus lui Dumnezeu tot ce s-a întâmplat, a spus Hans. EI L-a rugat pe Dumnezeu să-l prindă pe Tama, aşa cum un om prinde în braţele lui un copil, care încearcă să alerge spre ceva primejdios.

Satoo a încercat să-şi imagineze aceasta în mintea lui. Un om mare, puternic, mult mai mare decât învăţătorul, alergând pe cărarea junglei după Tama. A zâmbit.

— Crezi că Dumnezeu îl va prinde?

— Tatăl meu spune că deja Dumnezeu are mâna întinsă asupra lui Tama, dar el se luptă şi încearcă să fugă.

Băieţii s-au urcat pe stânci, la locul secret al lui Satoo. De acolo puteau să vadă foarte bine Muntele de Foc. Tot mai multe flăcări ieşeau astăzi şi băieţii auzeau sunetul mării care se frământa şi pietrele care cădeau în apă.

Satoo a încercat să privească mai atent la fâşia îngustă de nisip alb. În ziua aceea nu era nicio pasăre acolo. Zgomotul şi focul muntelui îndepărtaseră toate păsările.

— Spiritele focului sunt mânioase, i-a spus Satoo lui Hans. Nu le-am văzut niciodată atât de supărate.

Ar fi vrut să-i spună lui Hans despre descântecele puternice ale lui Tama şi cum toţi cei de pe insula Marelui Sangir se temeau de blestemele lui, mai mult decât se temeau de Muntele de Foc. El ar fi vrut să-i spună lui Hans, că oamenii de pe insulă, împreună cu propriul lui tată, plecaseră în insulele din sud ca să-i aducă pe învăţătorii islamici. Avea atât de multe să-i spună, şi cuvintele cu care se puteau înţelege amândoi erau atât de puţine! Era ca şi cum încerca să împingă un râu printr-un pai subţire.

— Hans, s-a hotărât Satoo să încerce din nou, tatăl meu a plecat să-i aducă pe învăţătorii islamici.

— Cine sunt aceştia?

— Ei sunt învăţători, ca şi tatăl tău. Ei ne vor învăţa vraja musulmană.

— De aceea a plecat corabia ieri! a spus Hans.

Satoo putea să vadă că prietenul lui nu era tulburat de aceste veşti.

— Vezi – a început Satoo, vorbind rar şi încercând să pronunţe clar fiecare cuvânt – Tama este în spatele acestui aranjament. El vrea ca tatăl tău să fie îndepărtat de pe insulă.

Hans a început să râdă.

— Sunt sigur că Tama nu poate să-l îndepărteze pe tatăl meu prin vrăjile lui. Dumnezeu i-a spus tatălui meu să vină aici, aşa că nimeni nu poate să-l îndepărteze.

— Dar învăţătorii musulmani pot să-i atragă pe oameni şi ei nu vor mai veni să asculte cuvintele din Cartea Sfântă a lui Dumnezeu şi asta n-o să fie bine.

— Nu, nu este bine, a fost Hans de acord, dar Dumnezeu este puternic. El poate să ne ajute şi în această situaţie.

Şi, în acea zi, printre pietrele de coral, în locul lor secret, Hans I-a învăţat pe Satoo cum să se roage şi cum să-l vorbească lui Dumnezeu cu respect, dar în acelaşi timp, ca unui prieten.

Mângâiaţi de discuţia aceasta şi de rugăciuni, băieţii au stat acolo mult timp, privind la vulcanul care arunca flăcări. Soarele se ridicase sus, în mijlocul cerului, şi pietrele ardeau sub picioarele lor. Au alergat coborând spre ţărm, apoi şi-au băgat picioarele în apa rece şi au încercat să prindă crabi şi scoici, până ce mama lui Hans I-a strigat să vină să mănânce.

Satoo a plecat înapoi spre sat. A privit spre casa vrăjitorului şi a văzut că vasul acela negru încă stătea aruncat lângă piciorul scării. Pe băiatul insular I-a cuprins o teamă teribilă. Acum trecuse de miezul zilei şi Tama nu-şi mâncase încă masa de dimineaţă, nici nu ieşise afară din casă. Poate că vrăjitorul era bolnav, sau poate… Lui Satoo i-au trecut fiori pe spate – poate că Tama pregătea vraja lui cea puternică, aşa cum nu mai fusese pregătită niciodată pe acea insulă.

Satoo s-a gândit la ce îi spusese Hans despre felul în care Dumnezeu aleargă după Tama şi încearcă să-l prindă şi Satoo s-a gândit că Tama era undeva departe, acolo unde nu putea să fie prins.

Hans şi învăţătorul nu văzuseră încă ce pot face descântecele vrăjitorului.

ei

Satoo a vorbit cu mama lui despre ce văzuse în casa lui Tama, dar ea i-a spus să nu se îngrijoreze. Vraciul era un om puternic şi nu era prea bătrân. El ştia cum să-şi rezolve problemele şi probabil că nu voia să se amestece nimeni în treburile lui.

Satoo încă nu putea să uite gemetele acelea de agonie pe care le auzise dimineaţa şi era îngrijorat în legătură cu Marta. După ce a mâncat, a trecut din nou pe lângă casa lui Tama.

Vasul de gătit nu mai era acolo. Băiatul a suspinat uşurat – cel puţin Tama era în viaţă. Dar ce plănuia împotriva învăţătorului? Satoo a simţit un tremur. Desigur, ceva îngrozitor.

Au trecut trei zile şi Satoo a urmărit mereu coliba lui Tama pe care putea să o vadă clar de la casa lui sau de la o distanţă mai mare de pe ţărm. Putea să vadă şi casa învăţătorului, în timp ce tatăl lui a fost plecat, Satoo a petrecut tot timpul într-unul dintre cele trei locuri, ţinând sub observaţie coliba vrăjitorului, aşa ca să fie sigur că Tama nu iese şi nici nu intră în colibă, fără ca ei să ştie. Satoo putea să vadă că vrăjitorul nu mersese la apă să facă baie şi nici nu îşi pregătise mâncarea.

În a patra seară, Satoo a mers la izvorul din junglă, să-şi facă baie. A venit la izvor, curios să ştie ce mai face acum vraciul. Tama a coborât la pârâu şi Satoo a fost uimit de felul în care arăta faţa lui. Era palidă şi trasă. Parcă se încovoiase sub povara tristeţii.

— Încă mai mergi la casa învăţătorului? a întrebat Tama.

— Da, merg în fiecare zi, pentru că Hans este prietenul meu.

— Sunt toţi sănătoşi? a întrebat Tama oprindu-se la izvor şi începând să se spele.

— Sunt toţi sănătoşi. De ce ar fi altfel? a întrebat Satoo aşteptând ca vrăjitorul să-i răspundă, dar acesta n-a mai spus nimic?

S-a spălat, şi-a umplut vasul cu apă şi s-a întors ia coliba lui cu aceeaşi faţă tristă, închisă. Satoo a rămas privind după el.

„Ce l-ar putea face să se simtă atât de rău?” se întreba Satoo. „Oare suferă pentru că familia învăţătorului nu este bolnavă?”

Satoo a observat că tot mai puţini oameni veneau la Tama după doctorii şi el nu mergea nicăieri în sat să-i viziteze pe oameni, aşa cum făcea bătrânul Gola, care îl sfătuia pe şef, şi care, acum, vizita în fiecare zi casele oamenilor de pe insulă. El mergea din colibă în colibă şi îşi petrecea tot timpul vorbind. Satoo ştia ce le spune oamenilor. El le vorbea despre noua vrajă care avea să fie adusă pe insulă. Şeful Meradin descoperise că poporul lui este dornic de vrăji noi, aşa că el a plecat să aducă vraja cea mai deosebită dintre toate şi toată lumea trebuia să se pregătească ca să-i primească pe noii învăţători.

Când oamenii din sat au întrebat ce se va întâmpla cu marele învăţător şi vrăjile lui, când vor veni noii învăţători, Gola Le-a spus că pot să aleagă între cele două feluri de vrăji, dar el este sigur că toţi vor alege să urmeze credinţa musulmană, pentru că n-au nevoie să renunţe ia vechile obiceiuri.

Gola i-a îndemnat pe oamenii din sat să meargă şi să găsească o bucată de teren pentru grădină, chiar deasupra casei de pe nisip a învăţătorului, dar mai sus, pe terenul în pantă, unde era un deal fertil. Satoo a observat tot ce făceau. Au luat nişte beţe ascuţite şi au trasat pe pământ terenul, chiar au împletit un gard din plante verzi şi Goia a început să pregătească locul. L-a curăţat de tufişurile uscate şi de ramurile căzute şi a tăiat ramurile pomilor fructiferi, ca să poată să dea fructe în curând.

— De ce nu l-a lăsat şeful Meradin pe marele învăţător să aibă acest teren? a întrebat unul dintre oamenii din sat, în timp ce ajuta la lucru. Ar fi fost un loc foarte bun pentru el şi ar fi plantat aici o grădină frumoasă.

— Marele învăţător n-o să stea aici, a spus Gola, aşa că, desigur, nu avea nevoie de acest teren.

Pentru moment, discuţia s-a încheiat, dar Satoo i-a auzit pe oameni şoptind că şeful făcuse o mare greşeală, forţându-l pe învăţător să-şi construiască casa pe nisip. Ar fi fost drept ca acest pământ bun

care a fost pregătit pentru învăţătorii islamici, să-i fi fost dat lui.

Goia a auzit discuţia, totuşi nu i-a dat nicio atenţie. Continua să meargă în fiecare zi să pregătească terenul pentru străinii care aveau să vină, Tama nu se apropia de locul acela. Satoo îl vedea în fiecare zi şi, în fiecare zi, era parcă mai bolnav şi arăta mai rău decât cu o zi înainte.

Apoi, Satoo a descoperit că Tama mergea seara şi urmărea casa învăţătorului, lată cum a descoperit aceasta. Se culcase deja când şi-a amintit că şi-a lăsat cuţitul lui cel mai bun înfipt lângă nişte fiori din grădina învăţătorului. S-a strecurat afară din colibă şi a coborât pe cărare, spre ţărm. Lui nu-i era frică, pentru că ştia că spiritele rele nu locuiesc în apropierea casei învăţătorului şi nu era un lucru bun ca să-ţi laşi cuţitul în pământul umed al florilor, în timpul nopţii.

Tocmai îşi scosese cuţitul din pământ şi se întorsese cu spatele spre casa întunecată, când a văzut ceva mişcându-se. Era o figură aplecată, stând aproape de fereastra copiilor. Plin de frică şi disperare, Satoo a alergat tot drumul până la coliba lui.

S-a uitat înapoi de două ori, dar, de fiecare dată, luna rimitea suficientă lumină ca să vezi lucrurile clar şi era sigur a nimeni nu-l urmăreşte. Apoi, a început să se gândească acă nu cumva şi-a închipuit că vede o formă în întuneric, colo, lângă fereastra copiilor.

A rămas în cameră, lângă uşă şi aştepta. A aşteptat mult imp. Apoi, a văzut o persoană venind încet pe cărare. Chiar nainte ca acel om să se întoarcă şi să se urce pe scara olibei lui, Satoo şi-a dat seama că era Tama. Băiatul şi-a simţit inima bătând din ce în ce mai tare în iept. Ce putea să însemne aceasta? De ce urmărea Tama aşa învăţătorului? Şi de ce era la fereastra copiilor? Mergea are în fiecare noapte acolo? De ce? De ce?

Era târziu când, în sfârşit, Satoo a adormit şi mama lui a trebuit să-l scoale a doua zi dimineaţa. A mers la apă să se spele şi s-a aşezat să-şi mănânce peştii cu sosul acela de taro, când a auzit o voce chemându-l de afară. A sărit imediat şi a fost bucuros să vadă că este prietenul lui, Hans. A privit la faţa lui Hans care era de obicei plină de bucurie, dar în această dimineaţă era frământat.

— Satoo, Marta este aici?

— Nu, de ce? a întrebat Satoo. Tocmai m-am trezit de câteva minute. N-am văzut-o.

Satoo. a simţit că ceva negru şi greu se coboară în inima lui.

— Vino, cu mine, a spus Hans. Poate că a plecat ia casa vrăjitorului. Tatăl meu i-a spus să nu meargă acolo, dar poate că a uitat.

Băieţii au alergat la uşa lui Tama şi au strigat tare în faţa ei, dar nu a răspuns nimeni. Uşa era deschisă şi băieţii au urcat scara şi au privit înăuntru. N-aveau nimic de văzut, coliba era în ordine, dar Tama nu era acolo şi nu era nicio urmă de Marta.

— Nu ştim de cât timp a plecat, a spus Hans, A mâncat de dimineaţă şi a ieşit afară să se joace, cum face de obicei.

— Probabil că este pe undeva prin sat, a spus Satoo, încercând să-şi mângâie prietenul. Poate că s-a dus sus, la locul nostru, între stânci. Îţi aminteşti că a încercat să vină după noi de mai multe ori.

Băieţii au alergat ia ţărm şi s-au urcat pe stânci, dar fetiţa nu era acolo. S-au grăbit să coboare fără să se mai uite la Muntele de Foc care fumega.

Acea greutate neagră atârna asupra umerilor lui Satoo. Să-i spună lui Hans că l-a văzut pe Tama cu o seară mai înainte, privind la fereastra copiilor? Era posibil ca Tama să aibă vreo legătură cu dispariţia ei?

Băieţii l-au văzut pe învăţător, grăbindu-se pe cărare. Au alergat după el şi i-au ajuns în timp ce intra în sat. El i-a întrebat pe oamenii din fiecare colibă dacă au văzut-o pe Marta şi i-a rugat să vină să îl ajute să o caute.

Când s-a oprit şi a strigat la coliba lui Gola, acesta a ieşit împreună cu vraciul. Când a auzit cuvintele învăţătorului, faţa lui Tama s-a strâmbat de durere şi întregul lui corp a început să tremure. Aproape a căzut jos de pe scara colibei lui Gola, dar s-a împiedicat, apoi s-a prins de braţul învăţătorului. Nici măcar nu putea să vorbească.

Capitolul 8

Satoo stătea alături de prietenul lui, Hans. Frica îl paralizase; nici măcar nu-şi putea lua ochii de la vraciul satului, care se prinsese de braţul învăţătorului şi gemea ca un om care fusese lovit de sabie.

Învăţătorul îl mângâia pe Tama pe umăr şi încerca să-l liniştească, ca să poată să vorbească. Toţi oamenii ieşiseră din colibe, privind şi ascultând. Toţi înţelegeau ce încerca misionarul să spună. E! continua să-l întrebe pe Tama:

— Unde este Marta? Ştii cumva unde este Marta?

Lui Satoo i se părea că tot ce putea Tama să facă acum era să dea din cap, mereu şi mereu. Dar, în sfârşit, vraciul a vorbit cu o voce înecată.

— N-am văzut-o! N-am văzut-o! Este blestemul – blestemul şarpelui!

Învăţătorul nu a înţeles la început. Continua încă să-l mângâie pe Tama pe umăr şi încerca să înţeleagă ce bolborosea vrăjitorul. Dar vocea lui era atât de gâtuită şi plină de tremur încât nici Satoo nu putea să înţeleagă cuvintele. În final, Satoo a mers la învăţător. A stat drept în faţa lui şi i-a ex – plicat ce încerca Tama să spună. El a spus fiecare cuvânt rar şi clar, în aşa fel încât învăţătorul să poată să înţeleagă.

— El spune că nu ştie unde este Marta, dar crede că i s-a întâmplat ceva foarte rău din cauza blestemului şarpelui.

Un zâmbet a apărut pe faţa învăţătorului.

— Despre ce este vorba, ce fel de blestem al şarpelui?

— Trebuie să fie un blestem pe care l-a pus asupra familiei tale, i-a spus Satoo. El are vrăji puternice ale spiritelor: dinţi, cranii de animale, rădăcini şi seminţe, dar cel mai puternic este un şarpe uscat.

— O, asta trebuie să fie ce ne-a povestit Marta când a fost la casa lui Tama, cu câteva zile mai înainte, a spus Hans. Spunea mereu: „Bietul şarpe!”. Îţi aminteşti?

Satoo a început să tremure.

— Probabil că a luat şarpele acela în mână. Tama deja pusese blestemul asupra lui, aşa gândesc eu. Este foarte periculos, ştii?

L-a prins de braţ pe Hans şi l-a scuturat puţin.

— Cu siguranţă că Martei i s-a întâmplat ceva rău. Blestemele lui Tama lucrează întotdeauna.

Satoo a privit la Tama. Îşi spunea că nu văzuse niciodată mai înainte o faţă atât de tristă. Toţi stăteau şi se uitau la vrăjitor. Se uita şi învăţătorul a privit, dar încă îşi ţinea mâna pe umărul lui Tama.

— Prietenul meu, i-a spus învăţătorul. Noi nu ştim unde este Marta, dar sunt sigur că nu i s-a întâmplat niciun rău. Probabil că a plecat undeva. Acum, vă rog pe toţi să rămâneţi aici unde sunteţi. Eu mă voi ruga lui Dumnezeu, Cel căruia ne închinăm noi, ca să-ţi arate că blestemul şarpelui nu poate să-i atingă pe cei care I se închină Lui.

Apoi, omul cu păru! roşcat şi-a ridicat ochii spre cer şi a vorbit. Cuvintele pe care le spunea erau puternice şi tari, încât oamenii tremurau, deşi nu puteau să înţeleagă.

Când a terminat de vorbit, le-a zâmbit şi i-a spus lui Tama:

— Acum, veniţi să ne ajutaţi, trebuie să o găsim pe Marta. Poate să fie mai departe, a plecat dimineaţa, după ce a mâncat.

Tama a fost cel care a găsit-o pe Marta. Iar Satoo era chiar în spatele lui. Amândoi intraseră în jungla din spatele izvorului şi acolo au găsit-o pe fetiţă, cu un buchet de flori sălbatice în mână. Le lega cu un fir de viţă de vie sălbatică. Când Tama a mers spre „ea, şi-a ridicat amândouă braţele spre el şi a încercat să-i dea buchetul de flori.

Vraciul a ridicat-o în braţe şi a strâns-o la piept. Satoo care era în spatele lor, a văzut că umerii lui Tama tremurau şi ştia că vrăjitorul încearcă să-şi controleze marea bucurie pe care o trăia acum, pentru că o găsise pe Marta şi nu i se întâmplase nimic rău.

La izvor, s-au întâlnit cu tot satul. Fiecare părea că avea aceeaşi idee, că Marta plecase în junglă. Tama a pus copilul în braţele tatălui şi s-a întors spre coliba lui.

Învăţătorul l-a prins de braţ.

— Tama, vezi că fetiţa este bine? Nu trebuie să mai suferi sau să te mai îngrijorezi. Blestemele spiritelor nu pot să-i facă niciun rău acestei fetiţe.

Satoo şi Hans erau aproape de marele învăţător. Ei l-au urmărit

pe Tama, care a plecat spre coliba lui.

— Vezi, a spus misionarul, o iubeşte pe Marta, dar se teme de descântecele lui.

Apoi, a privit în jos la băieţi:

— Dumnezeu lucrează la inima lui Tama. Veţi vedea.

A doua zi, spre seară, cineva a văzut corabia de pescuit a şefului. Era ca un punct la orizont, dar, pentru oamenii din sat, emoţiile erau din ce în ce mai puternice, ca o flacără care se înteţeşte. Apoi, toţi oamenii s-au adunat pe ţărm şi au aşteptat până ce corabia a ancorat. Hans era şi el acolo cu Satoo şi băieţii doreau să-i vadă ei cei dintâi pe învăţătorii islamici.

Erau trei persoane: oameni cu pielea cafenie, zâmbitori, cu feţele asemănătoare cu acelea ale poporului de pe insula Marelui Sangir. Doi dintre ei erau tineri, dar unul – de care Satoo era sigur că trebuie să fie conducătorul – era mai în vârstă. Purtau pe cap fesuri roşii şi Satoo a observat că ochii lor aveau o privire rece, ca pietrele de cristal lustruite de apă.

Oamenii se arătau prietenoşi şi, când şeful i-a condus spre casa lor, întregul sat i-a urmat, uitându-se să vadă ce vor spune şi ce vor face noii veniţi. Satoo ştia deja un lucru, că aceşti oameni vorbesc cu uşurinţă limba poporului de pe insulă. Le auzise vocile. De asemenea, auzise numele omului scund, care era conducătorul lor. Ei îl numeau Guru Mula.

În dimineaţa următoare, şeful Meradin a trimis un soi la fiecare casă din sat; spunându-le tuturor că vor avea o mare sărbătoare, în semn de bun-venit pentru noii învăţători. Va fi o sărbătoare deosebită. Toate familiile trebuie să gătească şi să aducă ce! mai bun vin de palmier. Toţi trebuie să fie veseli, ca să arate onoare şi bunăvoinţă noilor învăţători, pentru că aceşti oameni au adus o vrajă nouă, minunată, din insulele din sud. S-a stabilit ca marea sărbătoare să fie ţinută în a patra zi, numărând de atunci încolo.

Imediat întregul sat a fost în mişcare. În fiecare casă, femeile au început pregătirile pentru sărbătoare. Tama a ieşit din coliba lui şi s-a

amestecat cu oamenii din sat. Era din nou stăpân pe sine.

În casa de pe ţărm nu era nicio schimbare şi nicio pregătire. Erau însă aceleaşi cântări frumoase, dimineaţa şi seara, un studiu al cărţii negre şi tot mai multe rugăciuni înălţate către Dumnezeul cerului.

Satoo învăţase deja că, atunci când învăţătorul îşi ridica ochii spre cer sau spre acoperişul casei, el vorbea cu Dumnezeu, Cel care locuieşte deasupra tuturor lucrurilor pe care le poate vedea omul, sus, sus, deasupra stelelor.

Un alt lucru pe care i-a aflat Satoo era că, atunci când deschidea Cartea Sfântă şi o punea pe genunchi, învăţătorul nu-i vorbea cărţii aceleia magice, ci el citea din ea cuvintele care fuseseră scrise acolo cu mult timp înainte, cu atât de mult timp, încât niciun om care trăia în prezent nu putea să-şi amintească.

În seara zilei după ce sărbătoarea fusese anunţată, doar câţiva oameni au mai venit ia casa de pe nisip, să asculte cântările şi cuvintele lui Dumnezeu. Au venit Satoo şi încă vreo câţiva, dar restul oamenilor din sat erau atât de dornici să se pregătească pentru marea sărbătoare încât nu mai aveau timp pentru cântat şi ascultat. Ei erau aşa de preocupaţi, încât mulţi dintre ei nu mai aveau timp să se gândească la Muntele de Foc.

A doua zi, după ce au venit învăţătorii islamici, Satoo a era singur printre stânci, sus. A stat acolo timp îndelungat, cercând să-şi adune gândurile şi să înţeleagă ce se întâmplă n jurul lui, în sat. Un lucru ştia cu siguranţă: lupta dintre nvăţătura marelui învăţător şi noua învăţătură a islamului începuse şi tatăl lui, şeful Meradin, era de partea învăţătorilor islamici.

În timp ce stătea acolo şi se gândea ia ce se va mai întâmpla, a văzut că Muntele de Foc părea acum şi mai agitat şi arunca tot mai mult foc, mai mult decât înainte, Iar pământul se cutremura mai mult decât de obicei. Chiar sunetele şi tunetele de sub pământ erau din ce în ce mai puternice. Mai puternice decât îşi putea Satoo aminti că ar fi fost vreodată. Dacă spiritele de foc au fost mâniate mai înainte, acum

erau pline de furie.

Sărbătoarea avea să dureze timp de trei zile şi, în aceste zile, Satoo a alergat mereu pe drumul dintre sat şi casa de pe nisip. În sat, totul era într-o frenezie sălbatică. Oamenii dansau şi cântau, se luptau, beau şi mâncau din alimentele pregătite de femei.

În casa învăţătorului totul era liniştit, cu excepţia cântărilor, în aceste zile, marele învăţător cânta tot timpul şi Satoo nu putea să înţeleagă de ce. Cu siguranţă că ei văzuse ce făcuse şeful. Ştia că şeful le oferise noilor învăţători ace! teren bun pentru casă şi grădină şi Satoo era sigur că lui îi părea rău că oamenii din sat nu mai veneau să asculte aşa cum veneau mai înainte, să înveţe cuvintele cântărilor şi din Cartea Sfântă. Acum erau preocupaţi de marea sărbătoare. Uitaseră totu'! atât de repede? Totuşi, se gândea Satoo, melodiile nu sunaseră niciodată mai dulce, deşi erau atât de puţini care ascultau.

În timpul zilelor de sărbătoare, învăţătorul a mers să pescuiască şi Satoo îl auzea cum cânta acolo, în largul mării.

— De ce cântă tatăl tău? l-a întrebat Satoo pe Hans în ultima zi a sărbătorii. Nu-I aude nimeni.

Hans a privit la e! surprins.

— Tatăl meu nu cântă pentru oameni, el cântă lui Dumnezeu.

— De ce? a întrebat Satoo uimit.

— Ei bine, el ştie cât de bun, cât de mare şi puternic este Dumnezeu şi ştie toate lucrurile minunate pe care le va face Dumnezeu. De aceea, el cântă în semn de mulţumire – îi mulţumeşte lui Dumnezeu pentru toate aceste lucruri.

— Şi tu crezi că Dumnezeu îl ascultă?

— Desigur. Lui Dumnezeu îi face plăcere să-l asculte pe tatăl meu cântând. Aşteaptă şi vei vedea ce va face Dumnezeu.

După sărbătoare, unii oameni s-au îmbolnăvit. Era ceva obişnuit ca, după aceste petreceri, oamenii să se îmbolnăvească. Satoo nu ştia de ce, dar Hans i-a spus că, probabil, au mâncat prea mult sau au băut prea mult vin de palmier şi desigur că hrana nu era curată.

Satoo s-a gândit mult timp la aceasta. Întotdeauna îşi închipuia

că spiritele rele îi îmbolnăvesc pe oameni. Niciodată nu-şi putea imagina de ce chiar după o sărbătoare, când oamenii au adus jertfe spiritelor şi le-au adus laudă şi onoare, acestea sunt atât de lipsite de mulţumire, le întorc spatele şi îi fac pe oameni să fie bolnavi. Poate că Hans avea dreptate. Satoo a început să se îndoiască de faptul că spiritele rele erau atât de puternice cum crezuse el mai înainte.

Dar, de data aceasta oamenii de pe insula Sangir care aveau dureri de stomac, nu s-au dus la învăţător cu problemele lor. S-au înghesuit cu toţii la Tama, cerându-i doctorii.

În timpul următoarelor săptămâni a fost o activitate intensă pe deal, în spatele casei învăţătorului, pentru că oamenii din sat înălţau o casă frumoasă pentru învăţătorii islamici. Au adus stâlpi şi lemne din junglă, iar femeile împleteau fire pentru rogojini şi acoperişul casei, toate acestea la porunca şefului. Şi nu au construit o singură casă. Au construit trei şi toate erau mai mari şi mai bune decât casa de pe nisip a învăţătorului. Dar niciuna dintre ele nu era atât de ordonată şi niciuna nu avea o grădină cu fiori atât de strălucitoare şi cu ziduri aşa frumoase. Niciuna din ele nu avea o fetiţă ca Marta şi un băiat ca Hans. De aceea Satoo a ales să continue să meargă la casa învăţătorului. Acum era din ce în ce mai greu pentru el să meargă, pentru că tatăl lui îl certa şi îi ameninţa că o să-l pedepsească. Dar a continuat să meargă.

Conducătorul învăţătorilor islamici, Guru Mula, l-a sfătuit şi S-a îndemnat pe şef să construiască o casă pentru închinare. Numai bărbaţii puteau să meargă la acea casă de închinare, femeilor nu le era îngăduit. Totu'! era misterios pentru Satoo, mai ales că acolo nu erau niciun fel de cântări. Nu putea să înţeleagă deloc de ce tatăl lui era atât de puternic legat de acest fel de vrăjitorie.

Totuşi, aşa cum spusese Gola, mulţi oameni din sat ascultau de noua vrăjitorie. Dar, după ce a trecut primul val de entuziasm, unii s-au întors la casa de pe nisip a învăţătorului.

În timpul sezonului ploios, satul s-a împărţit în două. Cei mai mulţi dintre oameni urma noua învăţătură, cea musulmană, şi doar un grup mic, de aproximativ treizeci de persoane, a ales să-l urmeze pe

marele învăţător. Printre aceştia era şi Satoo. Deşi tatăl lui l-a pălmuit de multe ori şi Guru Mula îl certa şi îl îndemna să participe la serviciul de închinare is-lamic, băiatul refuza cu hotărâre şi acum legăturile de credinţă şi de prietenie îl atrăgeau tot mai aproape de familia învăţătorului, mai mult decât înainte.

Aceasta era adevărat pentru toţi din mica grupă a oamenilor din sat care se închinau la casa de pe nisip. Era ca şi cum o mână puternică îi grupase împreună, până ce deveniseră o singură inimă şi un singur gând.

Minţile lor erau acum deschise la învăţătură şi au învăţat repede diferite cântări. Încetul cu încetul, au început să arate altfel decât ceilalţi oameni din sat. Feţele lor străluceau luminoase. Corpurile lor erau mai curate şi mai puternice, colibele lor erau ordonate şi lucrul care îi deosebea cel mai mult de ceilalţi era că ei cântau în timp ce lucrau – cântau cântările pe care le învăţaseră de te învăţător. Înţelegeau acum că lui Dumnezeu îi făcea plăcere să-i asculte cântând, pentru că El ascultă cântările lor plăcute de laudă. Şi El ştie că ei se încred în El în orice situaţie.

— Cred că învăţătorii islamici sunt destul de fericiţi acum, a spus Hans în timp ce se plimba cu Satoo pe ţărm.

— O, n-aş putea să spun aceasta, a răspuns Satoo. Gola zâmbeşte tot timpul, poate că el este fericit. Tatăl meu, şeful, este nefericit pentru că învăţătorul, tată! tău, nu este gata să părăsească insula Marelui Sangir şi, desigur, este mânios că sunt totuşi câteva persoane care continuă să se închine aici, în casa ta. Tama este întotdeauna trist. Niciodată mai înainte nu l-am mai văzut cu o faţă aşa de amărâtă ca acum.

— Îţi aminteşti ce a spus tatăl meu despre Tama, în ziua în i care s-a pierdut Marta? l-a întrebat Hans pe prietenul lui. Îţi aminteşti cum a spus că Dumnezeu lucrează la inima lui Tama?

— De ce este Tama atât de nefericit?

— Când cineva te trage şi tu opui rezistenţă şi te lupţi, nu eşti fericit. Poate că suferi chiar.

— Cred că aşa este, a spus Satoo. Şi un alt lucru: Tama Le-a făgăduit oamenilor că, dacă vor accepta învăţătura islamică.

spiritele focului vor fi liniştite şi se vor odihni fără să mai facă atâta zgomot, foc şi cutremure.

Amândoi băieţii au privit spre vulcan.

— Mi se pare că Muntele de Foc aruncă mai multe flăcări decât oricând mai înainte, a spus Hans.

— Da, nimeni nu a mai văzut pe acolo nicio pasăre de când au venit învăţătorii islamici. Toţi sunt îngrijoraţi. Acum oamenii spun că singura cale ca să se liniştească spiritele este să izgonim familia ta de pe insulă.

— Desigur, tu ştii că nu spiritele sunt cele care agită Muntele de Foc, a spus Hans. Există vulcani şi în alte părţi ale lumii. Tatăl meu mi-a spus că acestea sunt focuri adânci în pământ.

— Tatăl meu i-a chemat pe toţi pentru un consiliu în seara aceasta, a spus Satoo. Acum vor hotărî ce au de făcut. Sunt atât de îngrijoraţi de Muntele de Foc, încât, cu siguranţă că vor face ceva, a spus Satoo punându-şi mâna pe braţul lui Hans. Am să-ţi spun tot ce voi auzi. Nu te îngrijora. Ştiu că Dumnezeu este puternic şi că va avea grijă de noi.

Capitolul 9

mmm mmm învăţătorii islamici erau pe insula Marelui Sangir de patru luni. Deja învăţătura lor îi câştigase pe majoritatea oamenilor din sat la religia mahomedană. Dar lucrurile nu se petrecuseră aşa cum plănuise Tama, vrăjitorul. El a observat că învăţătorul înalt, cu părul roşcat, era amabil cu toţi, chiar cu acei care nu urmau învăţătura Dumnezeului lui şi nu veneau la casa lui ca să cânte şi să se roage. El îi trata pe toţi oamenii cu bunătate şi respect.

Dar nu se putea spune acelaşi lucru despre învăţătorii islamici, în special despre Guru Mula. Imediat ce i-a adus sub influenţa lui pe majoritatea oamenilor din sat, a început să-i persecute pe cei care aleseseră să se închine în casa învăţătorului de pe nisip.

Şi cel mai important dintre cei care urmau învăţătura creştină

era Satoo, fiul şefului Meradin. În sat, ştiau că el urma să devină şef şi nu puteau să înţeleagă cum va fi posibil ca el să continue să se închine lui Dumnezeu, aşa cum îl învăţase învăţătorul, şi totuşi să devină şef.

Tama stătea acum cu şeful Meradin, Guru Mula şi ceilalţi doi învăţători în casa nouă, unde locuia Guru Mula. Se lăsase seara şi soarele se coborâse deja în spatele dealurilor care se întind pe insula Marelui Sangir ca nişte cocoaşe pe spatele unei şopârle. La început n-au vorbit prea mult. Toţi priveau muntele. Când s-a lăsat întunericul nopţii, nu era totuşi întuneric de tot – conul arzând al vulcanului lumina cerul cu o lumină ciudată, nepământeană, care se schimba şi pâlpâia cu fiecare respiraţie a Muntelui de Foc. Când vânturile nopţii au început să bată încoace şi încolo, Tama simţea din când în când acei miros înţepător al muntelui.

Niciodată în viaţa lui, Tama nu-şi amintea ca vulcanul să fi fost atât de sălbatic şi furios, cu aşa izbucniri de foc roşu şi pietre strălucitoare care săreau. La fel ca ceilalţi oameni din sat, el se mângâia la ideea că muntele era la cel puţin două mile în afară, în ocean, astfel că torentul de foc nu avea să-l e ardă satul sau să aducă vreun rău.

Şeful venise cu ideea să mute satul într-o altă parte a insulei, dar niciunul dintre oameni nu dorea să se mute. Grădinile şi casele lor erau aici şi, pe lângă toate acestea, Muntele de Foc fusese totdeauna acolo, chiar în zilele, străbunilor lor. Prin legendele tribului lor, li se transmisese o mulţime de istorii despre vulcan şi spiritele focului. Acum aveau nevoie de o vrajă puternică, care să liniştească spiritele de foc.

— L-ai chemat pe fiul tău Satoo să vină în seara aceasta aici? I-a întrebat în final Guru Mula pe şef.

— Da, va veni. îl văd venind chiar acum.

Satoo s-a urcat pe scară în casă şi i-a salutat politicos pe învăţătorii musulmani şi pe Tama, apoi s-a aşezat lângă tatăl lui. Ochii lui erau limpezi şi pielea lui era proaspătă şi sănătoasă. Satoo crescuse mult în ultimele şase luni şi acum era înalt şi puternic, aproape la fel de înalt ca tatăl lui.

Dar lucrul pe care îl observase Tama cel mai bine era că Satoo îşi schimbase felul de purtare. Băiatul părea că emană o bucurie secretă, care strălucea pe faţa lui ca lumina lămpilor de cocos, şi avea o delicateţe şi un fel plin de bunătate cu care trata pe fiecare, nu cu aroganţă aşa cum era de obicei felul unui şef tânăr, ci cu respect.

Tama îi observase pe băiat în timp ce lucra în grădina tatălui lui sau în junglă. Ascultase la cântările lui. Da, Satoo învăţase să scoată acele sunete frumoase ca şi marele învăţător. Parcă i se schimbase şi vocea. Poate de la atât de mult cântat era mai adâncă şi avea o notă de bunătate în ea. Printre toţi copiii din sat, Satbq era cel mai strălucit, cel mai promiţător şi cel care arăta cei mai bine. Vrăjitorul a văzut cum ochii şefului Meradin privesc la fiul lui cu mândrie şi în acelaşi timp cu multă tristeţe.

Guru s-a adresat lui Satoo.

— Noi l-am chemat aici pe tânărul şef, în această seară, ca să-i vorbim despre felul de închinare din acest sat.

— Eu sunt un închinător, a răspuns Satoo fără a ezita. Mă închin lui Dumnezeu şi Fiului Lui, Iisus. Eu mă închin în acord cu învăţăturile Sfintei Cârti a lui Dumnezeu.

Guru Mula a dat din mână, făcând semn de nerăbdare, ca şi cum ar fi vrut să şteargă tot ce spusese Satoo.

— Da, ştim. Acesta este motivul pentru care te-am chemat aici. Dorinţa noastră este să te închini lui Allah potrivit cu legea credinţei islamice. Nu este potrivit ca fiul şefului să urmeze unui grup mic de persoane fără minte, care tot mai aleargă după acele lucruri nebuneşti pe care le prezintă un străin cu părul roşu.

— O, nu, eu n-am să mă schimb niciodată, a spus Satoo privind la conducătorul musulman, cu un zâmbet pe faţa lui frumoasă. Nu pot să fac aceasta. Eu îi iubesc pe tatăl şi pe mama mea şi aparţin poporului insulei noastre. Dar nu, nu am să mă schimb niciodată.

— Vezi – vocea lui Guru Mula era încă plăcută – ai ajuns acum la vârsta la care trebuie să fii instruit pe calea credinţei islamice şi vei primi un nume nou, care va arăta tuturor că îi urmezi pe Alah şi pe

profetul lui.

— Nu doresc un nume nou.

— Noi am plănuit o sărbătoare pentru ziua în care vei primi un nume deosebit, ca să fii onorat; şi după această sărbătoare, toţi oamenii te vor respecta ca fiind tânărul şef şi vei fi foarte favorizat de noi toţi.

Satoo a privit la cercu! de feţe din jurul lui. Tama nu a observat nicio ezitare sau frică în privirea băiatului.

— Vă rog să mă scuzaţi acum, a spus el şi s-a ridicat să plece. Nu vreau să întârzii la cântărea spus el, şi nu am lipsit niciodată la serviciul de închinare.

— Aşteaptă, aşteaptă. Vocea lui Guru Mula era aspră acum şi ochii lui nu mai zâmbeau. îl privea cu răceală pe băiat.

— O să regreţi! Toată familia ta a ales să-l urmeze pe profet şi tocmai tu să dezonorezi islamul!

— Dacă închinarea ia Dumnezeu, în acord cu Cartea Lui Sfântă este o defăimare a islamului, atunci într-adevăr dezonorez islamul.

Faţa lui Satoo nu şi-a pierdut zâmbetul şi, în purtarea lui, se putea vedea aceeaşi amabilitate – Dar a coborât grăbit pe scări şi lui Tama i s-a părut că băiatul stă mai drept şi îşi poartă capul mai sus. Tama S-a urmărit cu privirea până când a dispărut în umbrele care se lăsau asupra dealurilor.

După ce a plecat Satoo, pentru o clipă s-a lăsat tăcerea. Şeful Meradin stătea cu capul plecat înainte, ca şi cum simţea nevoie de mângâiere pentru o durere interioară care îl măcina.

Tama însuşi îşi simţea stomacul strângându-se şi simţea o durere, ca a unui animal rănit. Pentru o clipă, un gând luminos i-a străfulgerat mintea, apoi a încercat să îl îndepărteze. Bucuria dispăruse din acea cameră odată cu plecarea lui Satoo. Nu mai era bucurie printre oamenii care stăteau acolo jos, pe podea. Era doar ură, mânie şi planuri rele. Pentru o clipă, Tama a atins marginea a ceva plin de măreţie şi fericire, dar s-a tras înapoi alarmat.

Apoi, s-a gândit la micuţa Marta, la ochii ei care străluceau de

bucurie şi încredere. S-a gândit la marele învăţător care nu le spusese oamenilor din sat niciun cuvânt lipsit de bunătate. Tama a început să dorească cu toată inima lui, ca gândul de a-i aduce pe învăţătorii islamici pe Marele Sangir să nu-i fi venit niciodată în minte.

Acel gând a trecut şi Tama s-a lăsat pe rogojină. Era prins acum, prins în plasa pe care o împletise singur. Ceva mult mai viclean decât orice atinsese mai înainte cu vrăjile lui cele mai puternice, se ţesea acum în această cameră şi el trebuia să asculte şi să accepte.

— Este un singur lucru pe care îl putem face.

— Vocea lui Guru Mula era din nou liniştită. La urma urmei, băiatul nu poate niciodată să devină şef. El batjocoreşte autoritatea voastră, a amândurora.

Spunând acestea, s-a uitat la Tama cu o privire aspră.

— El îi conduce pe oamenii din sat care îl urmează pe învăţătorul cu părul roşcat. Este deja mai rău decât un om mort. Eu am un plan.

Apoi, cu vocea lui liniştită, a început să desfăşoare un plan care i-a făcut pe Tama să tremure, în timp ce şeful Meradin stătea acolo, cu capul în mâini, ca o stană de piatră.

— Voi aveţi mai multe corăbii de pescuit ancorate jos şi, uneori, în nopţile liniştite, mergeţi şi. pescuiţi. Nu este aşa? Mâine seară vei merge şi îl vei lua pe Satoo cu tine. îl vei pune pe ţărmul Muntelui de Foc şi îl vei lăsa acolo.

— Nu, nu, vocea şefului era sugrumată, în timp ce vorbea printre degetele în care îşi ascunsese faţa.

— O, n-o să-l laşi de tot acolo. Nu va fi decât o lecţie pentru el. Acolo va vedea cât de mânioase sunt spiritele focului şi va înţelege că este pierdut dacă nu mergem să-l aducem acasă. Înţelegi? Cred că aceasta îl va convinge.

Şeful Meradin nu şi-a descoperit încă faţa şi lui Tama i se! părea că umerii îi erau aplecaţi şi arăta ca un om foarte

Ibătrân, deşi şeful era încă tânăr. Din nou Tama, a simţit un val de regret cuprinzându-l şi cu greu se putea reţine. Cum putuse să-şi

închipuie că învăţătura islamică va fi un lucru bun pentru insula Marelui Sangir? Vocea liniştită a lui Guru Mula a continuat.

— Gândiţi-vă acum toţi. Este vreo altă cale? L-am bătut, l-am blestemat, am făcut totul ca să încercăm să-i schimbăm gândirea.

— Dar, mama băiatului… a spus şeful din nou.

— M-am gândit la aceasta, a spus Guru Mula. Poţi să-i spui că băiatul a căzut în apă şi n-ai putut să-l găseşti în întuneric. Se întâmplă uneori, ştii… rechinii… Din nou tăcerea a umplut camera, ca ceva dezgustător, în final, Guru Mula a continuat.

— Sunt sigur că, după ce vă veţi gândi la acest plan, veţi fi toţi de acord. Nu este o altă cale şi este posibil ca, prin acest mijloc, spiritele muntelui să fie liniştite. Nu-i aşa că în trecut, când spiritele Muntelui de Foc s-au mâniat şi au tunat, poporul tău le oferea astfel de sacrificii?

— Este adevărat, a şoptit Tama.

— Vedeţi, deşi noi nu credem în spirite, ci doar în Allah, totuşi nu vrem să vă schimbăm vechile obiceiuri. Tama şi-a încleştat degetele. Frământarea din interiorul lui era prea mare acum. Vedea clar ce se ascundea în spatele planului lui Guru Mula. Dar, omul a continuat: – Mâine seară vom face în felul următor. Nu va fi nicio problemă în a-l lua pe Satoo cu noi. Lui îi place pescuitul, în special dacă eşti şi tu împreună cu el, a spus Guru Mula, privind fix, cu ochii întunecaţi, plini de răutate, spre şeful Meradin.

— Nu merg.

Şeful stătea acum cu mâinile pe genunchi. Apoi a vorbit cu o voce obosită, joasă.

— Nu vreau să văd aşa ceva. Cu siguranţă că tu…

— Bine, nu este nevoie să fim împreună. Voi merge eu cu Gola. Va fi de ajuns. Dar acest lucru trebuie făcut în mod secret, nu trebuie să ştie nimeni.

Tama s-a ridicat.

— Nu sunt de acord, a spus el cu o voce puternică.

— Cred că şi tu eşti atins de vraja marelui învăţător, a spus Guru Mula cu o voce aspră. Nu este nevoie să fii de acord, problema este deja

încheiată.

Vrăjitorul şi-a înghiţit exclamaţia de furie, care i se ridicase în gât şi a părăsit casa. A alergat pe cărarea cea nouă care cobora dealul. Corpul lui era cutremurat de o mânie aşa de mare cum nu mai simţise niciodată mai înainte. Şi-a ridicat ochii spre cerul care era înroşit acum de muntele în flăcări. Ştia că a ajuns la adâncimile a tot ce este mai amar şi mai mizerabil. L-a cuprins mânia împotriva noului învăţător care venise neinvitat pe insula Sangir şi crease astfel de probleme; împotriva poporului care se aduna în jurul noii învăţături; mânie împotriva lui Satoo, care îl defăimase pe el şi credinţa islamică; mânie împotriva lui Guru Mula şi a celorlalţi învăţători islamici, care erau mai cruzi decât spiritele pe care le invoca el cu vrăjitoria lui cea mai puternică. Da, şi cel mai mult, împotri va lui însuşi. Făcuse atât de multe greşeli, greşeli teribile şi acum era prea târziu ca să le mai repare!

Trebuia să-l avertizeze pe Satoo? Nu. Satoo merita să fie pedepsit aspru. Să-l avertizeze pe învăţător? Nu, învăţătorul era cel care trebuia acuzat pentru toate acestea.

Vraciul s-a aşezat pe rogojină şi a încercat să doarmă, dat n-a putut. În el se dădea o luptă teribilă. Şi-a scos obiectele lui de vrăjitorie, dar încrederea în ele era clătinată. Vraja marelui învăţător era mai puternică decât cele mai puternice vrăji ale lui. Zorile începeau să apară cu o lumină mai albă decât strălucirea vulcanului când, în sfârşit, Tama a adormit.

Şi apoi vraciul a avut un vis. A visat că stătea singur pe o fâşie albă de nisip, la piciorul Muntelui de Foc. Flăcările vuiau deasupra lui şi pământul se cutremura sub el, iar vocile din fundul mării îi bubuiau în urechi. Apoi, a văzut o barcă mică, albă, adusă de valurile uşoare spre nisip. În barcă stătea Marta şi nu avea nicio vâslă în mână. Şi-a întins braţele spre el, aşa cum făcuse în ziua în care se pierduse în junglă. În visul lui, Tama a alergat spre barca albă şi s-a urcat în ea. Apoi l-a înconjurat o strălucire splendidă şi o pace deplină i-a umplut inima. S-a trezit şi a văzut că soarele era sus, pe cer. Probabil că era

deja ora prânzului.

S-a mişcat prin colibă cu mult mai multă uşurinţă – parcă simţea că zboară. Greutăţile întunecate ale nopţii dispăruseră. A mers la izvor şi s-a spălat, deşi părea nepotrivit să te speli la acea oră din zi. Apoi a simţit că îi e foame, aşa că şi-a pregătit o masă bună şi a mâncat cu o inimă atât de uşoară, încât deseori, în timp ce mânca, se oprea şi râdea singur. Ştia ce trebuie să facă. Mai întâi trebuia să o găsească pe Marta. Probabil că fetiţa avea ceva important să-i arate sau să-i spună, ceva care era foarte important pentru ei. Vrăjitorul nu se îndoia că acel vis avea o însemnătate deosebită. Niciodată în viaţa lui nu simţise o aşa bucurie şi pace. Oare pacea aceasta, atât de strălucită, îi venea de la Dumnezeul la care se închina învăţătorul? Dintr-odată şi-a dat seama că s-a schimbat şi, ca şi Satoo, nu se mai putea întoarce, nu, pentru nimic în lume!

Pe ţărm, nu departe de casa învăţătorului, Tama i-a găsit pe Hans şi pe Marta stând la umbra unei stânci de coral. Construiau un sat din nisip. La fiecare câteva minute, Marta alerga şi aducea o scoică sau câteva ierburi de mare, ca să aranjeze prin sat după planul ei. Tama s-a aşezat jos pe nisip, lângă copii.

— Unde este prietenul tău, fiul şefului?

— A plecat să pescuiască cu Gola şi Guru Muia.

Hans a aşezat cu grijă o piatră în nisipul din sat, o piatră cu un unghi ascuţit care semăna cu o colibă cu vârful înălţat.

— Intenţionau să meargă diseară, dar marea a fost liniştită astăzi şi învăţătorul musulman i-a spus că ştie un loc unde să pescuiască în timpul zilei.

Hans s-a ridicat şi a arătat spre orizont, unde se vedea un punct negru, departe, lângă ţărmul Muntelui de Foc. A spus că se va întoarce diseară înainte să cântăm. Niciodată nu a lipsit de la serviciul nostru de închinare.

Capitolul 10

Când Satoo a plecat de la casa lui Guru Mula, fugind la vale, către casa de pe nisip a marelui învăţător, o problemă a început să-i

frământe mintea. S-a aşezat jos, lângă cărare şi a început să se gândească. În consiliu, ar fi trebuit să se hotărască o cale prin care să-l îndepărteze pe învăţător de pe insula Marelui Sangir. Dar nu fusese vorba despre aşa ceva. Cel puţin el nu auzise nimic despre această problemă, întâlnirea părea a avea ca ţintă să-l forţeze pe el, fiul şefului, să renunţe la învăţătura Sfintei Cărţi şi să urmeze învăţătura islamului.

Probabil că s-au discutat şi alte lucruri după cea plecat el, dar, ridicându-şi ochii spre casa de pe deal I-a văzut pe Tama ieşind pe uşă, silueta lui conturându-se în lumina din casa lui Guru Mula. Satoo ştia că ceilalţi nu vor lua hotărâri importante fără Tama.

Tatăl lui, şeful, ţinea totdeauna seama de părerea vraciului. Se temea de vrăjile lui. Şeful Meradin nu ar fi luat nicio hotărâre fără sfatul lui Tama.

Satoo nu voia să-l vadă pe Tama acum, dar probabil că el avea să coboare pe aceeaşi cărare. Băiatul a început să alerge până a ajuns la casa învăţătorului. Acolo s-a aşezat printre ceilalţi pe rogojinile din camera cea mare.

În acea seară, învăţătorul i-a învăţat un imn nou, extraordinar. EI Le-a explicat că un om deosebit scrisese muzica şi. cuvintele cu mai bine de trei sute de ani înainte, dar cântecul acesta avea o putere deosebită şi creştinii de pe insula din Sangir aveau nevoie de puterea aceasta. Cuvintele spuneau aşa:

„Un munte puternic este Dumnezeul nostru
Un zid care nu se clatină".
(în versiunea românească – " Cetate tare-i Dumnezeu.
Şi armă-apărătoare").

Satoo a cântat notele acelea maiestuoase şi cuvintele pline de putere, împreună cu ceilalţi. Vocea învăţătorului conducea şi imnul umplea noaptea. Satoo a simţit că temerile şi îndoielile se spulberă, alungate de siguranţa şi încrederea pe care i-o dau acele cuvinte sfinte.

După ce s-a terminat adunarea, puterea cântării era încă prezentă cu el. După ce oamenii din sat au ieşit unul câte unul pe uşă, Hans i-a şoptit:

— Au făcut vreun plan?

— Nu, încă niciun plan, a răspuns Satoo zâmbind. Niciun plan. Singurul lucru pe care l-au făcut a fost să încerce să mă convingă să urmez credinţa islamică.

Învăţătorul a venit şi şi-a pus mâinile pe umerii băieţilor.

— Satoo, s-ar putea să te aştepte încercări grele. Să nu te temi, Dumnezeu va auzi rugăciunile şi cântările tale. Şi El te va salva pentru împărăţia Lui. Ceea ce trebuie să faci acum este să fii plin de bunătate cu toţi. Dumnezeu este un Dumnezeu al iubirii, nu al mâniei şi al fricii.

Satoo a alergat acasă. S-a oprit o clipă în faţa colibei lui Tama. Prin uşa închisă putea să vadă sclipirea slabă a luminii lămpii de ulei. Ar fi vrut să ştie ce gândeşte Tama despre cuvintele spuse în casa lui Guru Mula. Şi-a amintit privirea de pe faţa vraciului.

A ezitat o clipă, gândindu-se că poate ar trebui să meargă înăuntru şi să-i spună lui Tama despre cântarea cea nouă lină de putere şi despre marea lui bucurie şi pace. Şi-a amin-l ce spusese marele învăţător: „Dumnezeu lucrează la inima i Tama”.

S-a hotărât să nu intre înăuntru. Era deja târziu şi tatăl lui ra mânios, cu siguranţă. S-a grăbit spre casă şi, strecurându-se şor, a fost surprins să descopere că toţi dormeau. Şi-a căutat pe întuneric rogojina pe care dormea şi s-a întins pe jos, încercând să adoarmă.

În timpul nopţii l-a trezit un zgomot. S-a ridicat într-un cot şi, ascuţindu-şi auzul, i s-a părut că un om suspină. A ascultat mult timp, dar sunetul nu s-a mai repetat. Satoo a fost sigur acum că visase. A pus capul jos şi a adormit din nou. Când s-a trezit era deja dimineaţă.

După ce a făcut baie şi a mâncat, şi-a terminat treburile pe care mama lui îi ceruse să le facă, apoi a alergat spre ţărm. Era deja târziu. L-a găsit pe Hans jucându-se cu Marta şi făcând un sat de nisip. S-a aşezat la umbra stâncilor mari de coral, unde se jucau, şi a început să-i ajute să aranjeze beţele, scoicile şi ierburile de mare pe care le aducea Marta.

Bătrânul Gola a venit spre ţărm cu instrumentele de pescuit pe umăr. Se îndrepta spre barca lui de pescuit, care era împreună cu

celelalte, la locul de ancorare.

— De ce pleci să pescuieşti în mijlocul zilei? l-a întrebat Satoo pe bătrân.

— Plănuisem să mergem diseară, a răspuns Gola, dar ne-am hotărât să mergem acum, în timp ce soarele este încă sus, pentru că Guru Mula mi-a spus că undeva departe, în larg, într-o zi calmă ca aceasta, putem să găsim mulţi peşti. Ştii peştii aceia cu pete, care au un gust aşa de bun, sunt mai buni decât toţi ceilalţi.

Satoo a pus jos pietrele şi scoicile pe care le aranja. Era întotdeauna dornic să audă despre peşti noi sau alte metode de a prinde peşte.

— Vezi, i-a spus Gola arătând spre deal, Guru Mula va veni cu mine să ne arate cum să găsim peşti şi să-i prindem.

Satoo a privit spre casele învăţătorilor musulmani de pe deal şi l-a văzut pe Guru Mula coborând pe cărare.

— De ce nu vii şi tu cu noi? l-a întrebat Gola pe Satoo.

— Trebuie să-l întreb pe tatăl meu.

— L-am întrebat deja şi pe el nu-l interesează. A spus că poţi să mergi dacă vrei.

Satoo a privit la prietenul lui.

— Poate să meargă şi Hans cu noi?

— Nu, cred că suntem deja destul de mulţi în barcă. Ştii că barca mea nu este prea mare, şi s-ar putea să prindem mulţi peşti, a spus Gola, întorcându-se spre barcă.

Satoo a rămas în picioare şi a privit la Hans pentru o clipă, încercând să se decidă. Nici Gola, nici Guru Mula nu fuseseră prea prietenoşi cu el cu o seară înainte, dar şi-a amintit ce îi spusese învăţătorul – că trebuie să se poarte frumos cu toată lumea. Cu Hans se putea juca şi în altă zi, dar nu mai avea aşa curând o altă şansă de a merge să pescuiască. Era o ocazie cu totul deosebită să meargă pe mare, în larg, în timpul zilei. Spera că vor găsi mulţi peşti delicioşi. A alergat după Gola şi s-a urcat în barca de pescuit.

— Mă voi întoarce pentru cântări, diseară, a strigat Satoo cu

voce tare.

Prietenul lui s-a ridicat în picioare şi i-a făcut cu mâna. Satoo era sigur că îl auzise şi îl înţelesese.

Gola a început să desfacă firele de rattan cu care era legată barca, apoi a împins-o în larg. Marea părea calmă şi suprafaţa verde a apei se mişca în valuri fine, delicate. Era o zi perfectă pentru pescuit. Şi briza era atât de liniştită. Era totuşi suficientă ca să mişte corabia cu pânze, care plutea uşor. Urma să treacă direct printre stâncile înalte, unde Satoo îşi avea locul lui secret, şi fâşia albă de nisip a ţărmului de la baza de sud a vulcanului. De aici, amândouă locurile păreau foarte aproape. Gura fumegândă a Muntelui de Foc se deschidea pe partea opusă, spre nord, şi lava se scurgea în jos pe panta aceea, astfel că vulcanul nu părea atât de înfricoşător de aici. Zgomotul tunetelor era mai puternic. Muntele era ca un turn deasupra corăbiei şi zgomotele frământării vulcanului erau mult mai aproape. Mirosul înţepător l-a făcut să tuşească şi să tremure. Era bucuros că nu trebuie să meargă mai aproape.

Când au ieşit afară în larg, au căutat peşti şi, aşa cum le făgăduise Guru Mula, au găsit mulţi peşti. Cei doi bărbaţi îşi aruncau plasele mereu şi mereu. Au prins zeci de peşti. Satoo i-a ajutat şi, spre seară, corabia bătrânului Gola era plină de peşti.

Lui Satoo îi era foame. Ştia cât de delicioşi erau aceşti peşti când îi pregătea mama lui pe cărbuni. S-a aşezat jos în corabie şi cei doi bărbaţi au pornit spre casă. Băiatul a închis ochii şi a adormit puţin. Apoi s-a trezit brusc. Pânzele erau lăsate şi amândoi oamenii foloseau vâslele.

Băiatul a văzut că Guru Mula, care conducea barca, mergea direct spre partea de sud a Muntelui de Foc.

— De ce mergeţi atât de aproape? a întrebat el.

Guru Mula n-a răspuns. Faţa lui era aspră şi hotărâtă. Satoo s-a întors spre Gola.

— Nu este periculos să mergem atât de aproape de Muntele de Foc?

Gola nu i-a răspuns. Acum erau foarte aproape de curbura ţărmului cu nisip alb, care se întindea ca o felie de lună subţire între cele două fortăreţe din sud ale muntelui.

Vuietul continuu al tunetelor, clocotul apei şi sunetul flăcărilor arzând depăşeau toate celelalte zgomote. Era aproape imposibil să strigi destul de tare ca să te poţi auzi unul pe celălalt. Şi barca mergea înainte, spre ţărmul de nisip alb. Satoo s-a trezit ridicat de braţe puternice şi aruncat în apa mică de la ţărm. Înainte să se poată ridica în picioare sau să scoată vreun strigăt de protest, barca lui Gola pornise spre larg, îndreptându-se spre locul de ancorare de pe insula Marelui Sangir, chiar în faţa casei învăţătorului.

Satoo a înotat prin apă spre ţărm şi acolo, pe fâşia aceea îngustă de nisip, prea şocat ca să mai scoată vreun cuvânt, a privit doar după barcă. Era prea departe ca s-o mai ajungă, iar Gola folosea acum pânzele, şi barca se îndepărta cu viteză, fiind prinsă de curentul de la ţărm. Când Satoo şi-a revenit destul ca să înceapă să ţipe de groază, şi-a dat seama că nu era nicio fiinţă vie care să-l audă, iar tunetul muntelui îi acoperea orice sunet.

S-a aşezat jos pe nisip. Pământul se cutremura sub el. Tunetele din adâncimea pământului se frământau sub munte şi mare. Strălucirea flăcării care ieşea de pe partea de nord a muntelui vulcanic arunca o lumină roşie, slabă, care ajungea prin întunericul nopţii până aici.

S-a gândit să se arunce în apă, dar nu i-ar fi folosit la nimic, doar s-ar fi înecat, chiar dacă era un înotător bun. Şi, pe lângă aceasta, puteau să-l mănânce rechinii. Văzuse mulţi în ziua aceea. Niciodată nu mai fusese pus în faţa unui lucru atât de îngrozitor.

De ce-i făcuseră oare aşa ceva? Şi-a amintit de faţa aspră a lui Guru Mula, de ochii aceia cruzi, şi-a amintit ce spusese cu o seară înainte despre defăimarea islamului. Nu-şi mai amintea dacă Guru Mula terminase fraza. Probabil că plănuiseră aceasta după ce a plecat el. Desigur că tată! lui nu ştia. Sau ştia?

Satoo se îndoia că Tama ştie. Deci aşa îi pedepseau oamenii

islamului pe acei care nu urmau poruncile lor. A început să tremure din nou. Muntele mugea atât de fioros, iar zgomotul tunetelor şi pietrelor era atât de sălbatic, încât lui Satoo îi era imposibil să gândească. Dar trebuia să gândească.

Ce ar fi făcut învăţătorul într-o astfel de situaţie? Ar fi cântat, desigur. Satoo şi-a deschis gura şi a încercat să cânte, dar nu i-a ieşit niciun sunet de pe buze în acea furtună de flăcări şi zgomote. Şi-a amintit cuvintele cântării noi, pe care o învăţase de la marele învăţător cu o seară mai înainte:

„Un munte puternic este Dumnezeul nostru
Un zid care nu se clatină".

Ce fel de munte poate să fie mai puternic decât acest vulcan? Era Dumnezeu mai puternic, mai mare decât vulcanul?

„Un munte puternic este Dumnezeul nostru".

Cuvintele îi treceau prin minte ca un vânt puternic care I-a răcorit şi I-a liniştit. Şi-a amintit multe lucruri pe care le învăţase de la marele învăţător, din Cartea Sfântă a lui Dumnezeu. Dar nici unul din ele nu-i umplea inima atât de mult ca această cântare care îi aducea putere.

Apoi, Satoo s-a gândit la Hans. Hans se aştepta ca el să se întoarcă la altarul familial de seară. Avea Hans să vadă corabia de pescuit cum se întorcea la ţărm? Cu siguranţă că Hans o să-i spună tatălui lui. Sigur că o să-i spună şi învăţătorul va face ceva – cu siguranţă că va face ceva. Satoo a închis ochii şi a încercat să vadă corabia albă a învăţătorului legată printre celelalte în locul de ancorare.

Apoi un gând teribil l-a lovit. Cei doi bărbaţi nu vor recunoaşte niciodată că l-au aruncat pe ţărmul Muntelui de Foc. Vor spune minciuni. Vor spune că a căzut peste bord şi că s-a înecat. Dacă Hans credea, dacă marele învăţător credea, dacă tatăl şi mama lui vor crede aceasta, atunci niciunul dintre ei nu va face nimic, pentru că va fi prea târziu. Tuturor le va pare rău de el şi, cu timpul, vor uita.

Treptat, însemnătatea deplină a acestei situaţii i-a apărut clar în

minte. Era aici, pe Muntele de Foc, fără hrană sau apă. Într-adevăr jungla creştea pe nivelele de mai jos ale vulcanului pe această parte, dar niciun animal nu trăia acolo. Şi-a amintit că nici păsările nu mai veneau aici. Undeva în gând, i-a răsărit din memorie ideea pe care o auzise de la tatăl lui, ceva ce îi spusese lui Hans – cu mult timp înainte, oamenii de pe insula Sangir ofereau spiritelor vulcanului sacrificii umane: bărbaţi, femei şi copii.

Noaptea se lăsa, înnegurând întreaga lume, dar vulcanul mugea şi tremura ca o fiinţă vie. Băiatul s-a ridicat de pe nisipul acela alb, a privit peste ape spre ţărm şi acolo, departe, a văzut o lumină sclipind. Probabil că era lumina casei învăţătorului. Se adunau acum să cânte. În seara aceasta vor cânta din nou cântarea „Un munte puternic este Dumnezeul nostru".

Apoi, Satoo s-a aruncat pe nisip şi a zăcut acolo, cu faţa în jos, pe ţărm. Părea că mirosul de fum acru al muntelui nu mai era atât de puternic acum. Satoo se ruga. El se rugase deseori mai înainte, de când îl învăţase Hans, dar acum, pentru că era singur pe acest munte înfricoşător, cuvintele i-au ieşit din inimă şi a plâns înaintea Dumnezeului cerului. Nu s-a rugat pentru ajutor de pe ţărm, fiindcă renunţase la toate speranţele. Ci s-a rugat pentru putere ca să îndure, pentru încredere deplină şi putere ca să cânte din inimă spre onoarea şi lauda lui Dumnezeu, a Aceluia pe care îl alesese să i se închine.

Cu o convulsie şi o violenţă neobişnuită pământul a început să se cutremure chiar acolo unde stătea el întins. Sub mâinile, lui pământul s-a deschis. Zgomotul şuierător al şuvoiului de lavă i-a umplut urechile şi respiraţia fierbinte a focului l-a izbit în faţă. S-a tras înapoi din acel abis, chiar în clipa când a simţit o mână puternică pe umărul lui şi a auzit o voce tare, care îi striga în ureche, acoperind tunetul muntelui. Era vocea învăţătorului.

Capitolul 11

Era târziu, în noapte, când învăţătorul vâslea prin apele liniştite spre lumina care strălucea de la ferestrele şi din uşa casei lui de pe ţărm. Satoo stătea culcat în barcă cu capul pe un sul de plase de pescuit,

unde îl aşezase învăţătorul.

— Odihneşte-te acum, i-a spus vocea adâncă şi plină de bunătate. Azi a fost o zi înfricoşătoare, o experienţă teribilă pentru tine. Nu vorbi, nu te uita înapoi. Odihneşte-te.

Era uşor pentru Satoo să se odihnească. Nici nu avea nevoie să deschidă ochii, ca să ştie că învăţătorul stătea acolo, înaintea lui, cu câte o vâslă lungă în fiecare mână. El ştia că, fiecare mişcare de vâslă a acelor braţe puternice, îl aducea tot mai aproape de casă… Casă? Oare casa lui va mai fi vreodată un cămin pentru el, împreună cu tatăl lui acolo?

Zgomotul vulcanului se pierdea în depărtare şi tunetele erau tot mai stinse pentru urechile lui Satoo, în timp ce învăţătorul aducea barca în port. Atunci s-a ridicat şi a văzut că muntele nu se mai dezlănţuise niciodată până atunci atât de sălbatic. Ştia acum de ce îi spusese învăţătorul să nu privească înapoi.

Cu siguranţă că nicio persoană vie de pe insula Sangir nu va dormi în acea noapte, cu acel monstru care arunca valuri de flăcări şi cutremura pământul cu tunetele lui.

Chiar înainte ca învăţătorul să ia firele de rattan şi să lege corabia, Hans a alergat înaintea lor. îi aşteptase şi îi urmărise de aici.

— Ai fost acolo! Erai acolo! Ştiam eu! Ştiam!

Şi-a întins braţele ca să-i îmbrăţişeze pe prietenul lui şi să i tragă afară din barcă. Satoo încă tremura şi era slăbit, dar începuse să se simtă ceva mai bine.

Cei doi băieţi au stat împreună pe ţărm şi au privit spre Muntele de Foc. Deşi era târziu în noapte, totuşi în aer plutea ceva neobişnuit. Şi Satoo îşi dădea seama că urma să se întâmple ceva cu Muntele de Foc. A strâns braţul lui Hans.

— Uite! S-a scufundat. Focul iese acum din mare!

— Aşteaptă! i-a spus Hans. Aşteaptă!

Apoi Satoo a văzut flăcările rostogolindu-se în două şuvoaie, unul sus pe vârful muntelui, şi altul jos, aproape de suprafaţa oceanului.

— Aşa a fost de la apusul soarelui, i-a spus Hans. Băiatul insular a simţit cum îi tremură corpul.

— Şi învăţătorul a ştiut? A văzut şi totuşi a venit pentru mine? Mama lui Hans a ieşit din casă, cu Marta în braţe.

Învăţătorul a luat fetiţa şi a mângâiat-o, strângând-o la piept, pentru că ea plângea de frică la vederea muntelui şi a lucrurilor neobişnuite de pe pământ. Cuprinzându-şi soţia pe după umeri, omul cel înalt s-a întors spre băieţi.

— Vei sta aici, cu noi, în seara aceasta, Satoo. Cred că nimeni din sat nu se aşteaptă să te întorci acasă. Poate că este periculos pentru Guru Mula să te vadă.

Cu adâncă tristeţe Satoo a răspuns:

— Voi sta.

După ce învăţătorul şi soţia lui au luat-o pe Marta în casă, Hans şi Satoo au rămas să mai privească la vulcan. Satoo nu putea să uite că doar cu puţin timp înainte fusese acolo, pe Muntele de Foc, când pământul s-a deschis cu zgomote teribile sub mâinile lui. Nu putea să uite focul şi zgomotul pentru că mirosul de ars era încă pe faţa lui. Apoi s-a întors cu mintea înapoi, aici şi acum. Şi-a dat seama că Hans îi vorbea.

— Tatăl tău nu i-a lăsat pe creştini să meargă sus, pe dealuri, a spus Hans.

— Oamenii din sat s-au dus sus, pe deal?

— Da, majoritatea dintre ei au plecat sus, pe deal, în această după-amiază. A plecat şi Tama cu ei. Numai învăţătorii islamici şi câţiva dintre oamenii din sat au rămas aici, pe dealul din spatele casei noastre.

— Unde sunt creştinii acum?

— Sunt la casele lor în sat. Tatăl meu Le-a spus să meargă acasă să încerce să se odihnească şi să se întoarcă înapoi aici, dacă situaţia muntelui se înrăutăţeşte înainte de dimineaţă.

Soţia învăţătorului a pus rogojini pe podeaua din camera mare şi Le-a spus băieţilor să doarmă acolo. Dar amândoi erau prea

emoţionaţi ca să doarmă şi, în final, s-au aşezat afară pe iarba sărată şi au privit la vulcan.

— Cum de ai ştiut unde eram? a întrebat Satoo.

— Ei bine, mie mi-a părut rău că Gola n-a vrut să mă ia şi pe mine la pescuit şi nu mai simţeam nicio plăcere să mă joc în nisip. Am dus-o pe Marta înăuntru şi, după ce am mâncat, ea a adormit. Atunci m-am urcat printre stânci la locul nostru secret. M-am gândit la ceea ce îmi spuseseşi despre întâlnirea pe care aţi avut-o în casa lui Guru Mula, cu o seară mai înainte şi cum încercau să te forţeze să urmezi credinţa islamică. Apoi a început să-mi fie frică.

— Puteai să vezi barca lui Gola de acolo de sus?

— O, da, era ca un punct mic acolo, departe, dar puteam să o văd ca un punct negru la orizont. M-am uitat şi la vulcan şi părea că este din ce în ce mai agitat, aşa cum nu-l văzusem niciodată mai înainte.

— Ai stat acolo toată ziua?

— Nu, după ce m-am uitat la barcă şi la munte un timp, am văzut că în sat e agitaţie. Oamenii îşi împachetau vasele de gătit şi îşi luau sub braţ rogojinile făcute sul. Apoi i-am văzut urcându-se pe cărare spre dealuri. Am coborât pentru că m-am gândit că, dacă ei merg sus pe dealuri, şi noi trebuie să mergem pe terenurile mai înalte.

— De ce nu v-aţi hotărât să mergeţi?

— Toţi creştinii au venit la casa noastră. Ei au spus că şeful nu Le-a permis să se urce pe dealuri şi Le-a spus să meargă la casa învăţătorului pentru protecţie. Spunea că spiritele focului urmau să distrugă casa de pe nisip.

— V-a fost frică?

— O, da, dar tatăl meu Le-a spus să ston Ne-am rugat, am cântat mai multe cântări şi acum sau întors la casele lor pentru noapte.

— Nu vor dormi în aceasta noapte…1. n –, îi. iioo în timp < o a urmărea vulcanul. Încă nu \. *lui* e mu du ui aflat că ou nnuu acolo.

— Spre seară, şi a continuat Hans povestirea, când m-am gândit că barca urma să se întoarcă, m-am urcat din nou pe stânci să o văd venind. Am văzut-o într-adevăr, nu departe de Muntele de Foc. Nu

puteam să înţeleg de ce vâsleau atât de aproape de vulcan. Mi se părea că vâsleau chiar înspre fâşia aceea de nisip, de lângă vulcan. Când am văzut barca atingând ţărmul – ştii, locul unde am văzut pasărea aceea mare – mi-am dat seama că se întâmplă ceva rău. Era chiar apusul soarelui, dar, după ce barca s-a întors spre locul de ancorare, am văzut că se mişcă ceva pe nisip. Semăna cu acea. pasăre mare pe care o urmărisem noi, dar am fost sigur că tu eşti acela.

— Te-ai dus la barcă să te întâlneşti cu Gola şi Guru Mula când s-au întors?

— Da, am alergat printre stânci şi i-am aşteptat acolo. Cred că se aşteptau să mă vadă. Amândoi păreau foarte trişti şi au spus că au veşti rele pentru şef, că tu te-ai ridicat în barcă ca să îi ajuţi să tragă plasa cu peşti şi ai căzut în mare. Gola îmi spunea cum au încercat să te prindă, dar corpul tău a fost împletit în acea plasă şi când au încercat să te scoată, a venit un rechin…

— Şi-apoi?

— Apoi am alergat spre casa noastră strigând în limba mea spre tata. i-am spus că te-au lăsat acolo lângă vulcan. Desigur că ei m-au auzit strigând, dar cred că şi-au închipuit că strigam de frică pentru ce ţi se întâmplase.

— Şi apoi s-a deschis o nouă gură de foc la vulcan?

— Se deschisese deja înainte ca oamenii să ajungă la ţărm. Au văzut-o. Cred că erau foarte speriaţi, dar nu au lăsat peştii. Au luat toţi peştii sus, la casele musulmanilor. A trebuit să facă mai multe drumuri, au venit şi alţi oameni să-i ajute.

Hans i-a explicat lui Satoo cum toţi creştinii au ieşit afară ca să vadă noua gură de foc din vulcan, dar învăţătorul n-a spus nimic, nimănui, despre Satoo care era acolo. Desigur că niciunul dintre oamenii din sat nu ştia că Satoo a plecat împreună cu Gola şi ziua fusese plină de groază şi agitaţie. Înainte ca oamenii să termine de descărcat peştii, învăţătorul i-a trimis pe creştini acasă.

— Şi apoi a venit după mine?

— Da. Imediat ce ei au terminat cu descărcarea peştilor, tatăl

meu s-a pregătit să plece. Voiam să merg cu ei, dar mi-a spus că vulcanul părea prea amenințător și ar fi dorit să nu merg. Așa că am așteptat aici. A fost *în* timp foarte lung pentru mine.

— Hans, Dumnezeul cerului m-a salvat. Cântarea este adevărată.

— Ce vrei să spui?

— Un munte puternic este Dumnezeul nostru, un zid care nu se clatină.

Flăcările Muntelui de Foc încă umpleau cerul și pământul se cutremura, iar tunetele se rostogoleau cu ecou sub ei. Băieții stăteau aproape unul de celălalt, pe iarba sărată, în apropierea casei de pe nisip. După un timp, învățătorul a venit și s-a așezat lângă ei. Pe vârfurile înalte ale dealurilor insulei, în noaptea aceea clipeau luminițe. Erau focurile de tabără ale oamenilor îngroziți, care fugiseră de furia vulcanului.

— Poate că ar trebui să mergem și noi acolo sus, a spus Hans.

— Nu, a spus învățătorul. Nu. M-am gândit bine și ne-am rugat toată după-amiaza. Desigur că am putea să mergem, dar ar însemna să ne luptăm pe cărare, pentru că șeful Le-a interzis creștinilor să părăsească satul. Ei cred că spiritele focului sunt mânioase și intenționează să ne distrugă. Pentru noi este un timp în care să rămânem liniștiți și să vedem ce va face Dumnezeu pentru noi.

— Ce se va întâmpla cu Satoo? a întrebat Hans.

— Nimeni nu știe unde este Satoo. Acesta este un alt motiv bun ca noi să stăm aici, în casă. îl putem ascunde aici. Astfel Guru Mula ar putea să-i facă mai mult rău, nimic nu l-ar opri.

Trecuse de miezul nopții și toți se întorseseră în casă și stăteau întinși pe jos, dar tremurul pământului și zgomotul tunetului îi ținea treji. Înainte de răsăritul soarelui, toți creștinii s-au întors. Niciunul dintre ei nu dormise. Toți păreau că-și adună curaj din credința puternică a învățătorului și din cântările lui de laudă.

Când Tama a auzit de la Hans că corabia lui Gola plecase deja în larg și că Satoo plecase cu ei, a simțit o tristețe adâncă. S-a târât până la locul de ancorare și a privit la punctul acela mic, care era corabia de

pescuit a lui Gola. Ştia că Guru Mula nu aşteptase până seara, pentru că îi era teamă că şeful Meradin ar fi intervenit şi i-ar fi schimbat planurile, şi nu ar mai fi lăsat ca fiul lui să fie dus lângă vulcan.

Din nou, un val de mânie i-a cuprins mintea şi sufletul. De această dată, furia era îndreptată spre Guru Mula. Trebuia să meargă imediat şi să-i spună şefului. Fără îndoială că şeful Meradin credea că Satoo se joacă pe ţărm cu copiii învăţătorului.

Înainte ca Tama să se întoarcă în sat, a văzut că oamenii se pregăteau să plece. S-a grăbit spre casa şefului să-i spună ce s-a întâmplat. Şeful l-a privit, dar ochii lui erau ca nişte pietre negre sub apa tulbure şi i-a vorbit cu asprime.

— Lasă-l în pace. Nu vezi cât de mânioase sunt spiritele focului? Oamenii din sat sunt prea îngroziţi ca să mai stea aici. Trebuie să plecăm sus pe dealuri. Probabil că din cauza fiului meu sunt atât de mânioase.

Tama i-a ajutat pe oameni să-şi împacheteze lucrurile. Apoi, când au pornit pe cărare, unul dintre creştini a întrebat dacă pot să meargă şi ei.

— Nu, nu puteţi să mergeţi. Aţi ales să-l urmaţi pe învăţător. Acum mergeţi şi spuneţi-i lui că vă este frică. Mergeţi şi cântaţi cântările lui, şi rugaţi-vă rugăciunile lui. Dar să nu prind pe vreunul dintre voi pe cărarea spre dealuri! Să nu încercaţi să mergeţi pe un drum scurt prin junglă! L-am pus pe Guru Mula să urmărească şi să nu lase nici măcar un singur creştin să plece în altă parte, ci doar la casa de pe ţărm.

Tama vedea că şeful turba de mânie şi de durere adâncă. S-a hotărât să nu îi mai vorbească. De două ori urcase dealul şi acum, când s-a hotărât să se întoarcă în sat era după miezul nopţii. Ştia că nu mai rămăseseră acolo decât creştinii. A privit la Muntele de Foc, care arunca afară tot mai multă lavă. Se deschisese o nouă gură. Tunetele erau mai puternice şi cutremurele erau dintre cele mai teribile de care-şi putea aminti. Iar Satoo era acolo. Cum se simţea el *acolo*?!

Tama a coborât spre ţărm. A privit la casa învăţătorului. Nu era

nicio lumină. Ştia că ei nu dorm, dar cel puţin erau înăuntru, în casă. Poate că nu-l vor vedea. Oricum nu-l mai interesa. S-a aplecat să-şi dezlege barca. Cu mâinile tremurân de şi-a luat vâsla, apoi a văzut o siluetă întunecată lângă el.

— O, şeful Meradin doreşte să meargă cu mine?

— Gândul meu merge cu tine, a spus şeful cu o voce joasă, înecată.

A privit spre vulcan şi întregul lui corp a tremurat. Cu greu putea să vorbească.

— Este îngrozitor, teribil! Cred că spiritele sunt mâniate pe mine. Satoo este acolo. Gola mi-a spus…

Cei doi oameni s-au aranjat în barcă şi au pornit. Ajunseseră cam la jumătatea drumului spre vulcan, fără să îşi vorbească unul altuia. Apoi şeful a spus:

— Satoo mă aşteaptă, el ştie că trebuie să vin.

Acum oamenii nu mai puteau să vorbească. Furia muntelui le interzicea. Tama a condus barca până în punctul unde era cât de cât posibil să ancoreze pe latura aceea sudică, pe fâşia de ţărm nisipos.

Dacă ar fi fost posibil, Tama s-ar fi întors. Muntele turba de mânie ca o fiinţă vie. Foc şi fum, lavă fierbinte urât mirositoare, tunete care se frângeau prin adâncimile oceanului şi pământului, toate păreau îndreptate spre el. Nu era el oare vraciul satului? Nu era el cel care avea putere asupra spiritelor şi puterilor răului?

Tama îşi dădea seama cât de greşit fusese în a judeca motivele mâniei spiritelor focului. Probabil că, atunci când Satoo a fost aruncat lângă vulcan, s-a deschis o nouă gură de flăcări. Erau acum aproape de ţărm. Flăcările înroşeau cerul şi nisipul părea gol, ca suprafaţa unei stânci. Nimeni nu era acolo. Mai înainte, Tama ar fi putut să jure că gustase din tot ceea ce era mai teribil şi mai înfricoşător, dar ceea ce se petrecea acum era mult mai îngrozitor.

Şeful s-a aruncat pe nisip. Apoi Tama a văzut crăpătura care se deschisese lângă marginea apei. Chiar când a privit, un nou val de lavă. a ieşit din acea crăpătură, cu un tunet teribil venit din adâncimi, în

timp ce marea fierbea ca o tigaie de ulei încins cu orez în ea.

Tama l-a tras pe şef în barcă şi au vâslit înapoi, spre ţărm, fără a rosti vreun cuvânt.

— Voi merge pe dealuri, a spus şeful după ce au legat barca. Pot să ajung acolo la poporul meu înainte de dimineaţă. Am să merg la casa lui Guru Mula. Vreau să văd dacă pot să aflu vreun lucru pe care noi încă nu-l ştim.

Tama a dat din mână într-un semn de totală lipsă de speranţă.

— Nu are niciun rost, niciun rost. Crezi că este în siguranţă să mergi la casa învăţătorului musulman?

— O, da, probabil că este în siguranţă, la fel de sigur cum este în orice alt loc de pe insulă.

Oamenii s-au despărţit şi Tama s-a grăbit pe cărarea spre casa lui Guru Muia.

Când soarele se ridicase, vraciul a privit în jos spre insula Sangir şi a văzut că totul în partea de sud-vest a insulei se schimbase. Satul era pustiu. Toţi creştinii se adunaseră în grădina casei marelui învăţător. Şeful şi ceilalţi oameni din sat fugiseră sus pe dealuri, pentru că nu mai puteau să suporte zgomotul tunetelor Muntelui de Foc şi al pământului care se cutremura: în aer plutea ceva greu. Mirosul de pietre arse le îneca şi, deasupra tuturor, soarele strălucea cu o putere teribilă. Doar deasupra vulcanului pluteau nori întunecaţi. Fulgerele treceau printre nori şi se frângeau, arătând flăcările care izbucneau.

De la casa lui Guru Mula, Tama a privit în jos ia grupul de creştini adunaţi în grădina de lângă casa de pe nisip.

— Ştii, ei sunt în mare pericol acolo, a spus Guru Mula. Un val mare din munte i-ar putea mătura pe toţi ca pe o mână de nisip.

— Da, cred că aşa este, a spus Tama cu inima bătându-i mai-mai să-i spargă pieptul.

Se gârfdea la Marta. O vedea dansând în jurul oamenilor ca un fluturaş. Apoi Tama a auzit vocea învăţătorului, ridicându-se în cântare. Melodia se înălţa şi cobora în aerul tulbure. Sunetele creşteau, se stingeau şi din nou se ridicau mereu şi mereu, ca răspuns la tunetele

vulcanului, învăţătorul tradusese probabil cuvintele cântării în limba insulară, pentru că Tama putea să înţeleagă:

„Un munte puternic este Dumnezeul nostru

Un zid care nu se clatină".

Ce însemnau cuvintele acestea? Dumnezeu – un munte? apoi i-a venit iar în minte gândul la Satoo. Tremura când se gândea prin ce trecuse băiatul acolo, lângă Muntele de Foc.

Văzuse acea crăpătură enormă pe ţărmul vulcanului şi, probabil, băiatul fusese înghiţit de ea.

Capitolul 12

Când Tama a privit în jos, din grădina învăţătorilor islamici spre casa de pe ţărm, a văzut grădina cu frunzele verzi şi florile roşii şi gardul îngrijit de jur-împrejur. Toată dimineaţa urmărise mânia feroce a Muntelui de Foc. Şi totuşi, deasupra tunetelor, sunetul cântării se înălţa spre el, în timp ce creştinii din grădina învăţătorului cântau în ultimele clipe ale acelei zile teribile.

Ceva l-a atras spre casa de pe nisip, dar a opus rezistenţă. Cu câteva zile mai înainte, era sigur că îl va urma pe Dumnezeul cerului, acum mintea lui era plină de îndoială şi inima i se strângea de durere.

Soarele era sus pe cer, dar nu se vedea nicio schimbare în furia vulcanului. Ceva teribil ameninţa. Picături de transpiraţie erau pe corpul lui Tama şi totuşi tremura de frig. Imaginea lui Satoo nu-i dispărea din minte. Acum era sigur că băiatul căzuse în acea crăpătură mare de pe ţărm, la baza Muntelui de Foc.

Spiritelor focului nu le păsa că el împreună cu şeful îşi ris-caseră viaţile ca să repare greşeala. Spiritelor focului nu le păsa dacă el şi-ar fi dat propria lui viaţă cu bucurie, ca să-l vadă pe fiul şefului din nou sănătos şi fericit, aşa cum îl văzuse în acea seară în casa lui Guru Mula.

Apoi, Tama şi-a amintit despre visul pe care l-a avut cu câteva nopţi mai înainte despre micuţa Marta în corabia albă, cum se urcase în barcă şi simţise acea fericire şi pace, după care se trezise plin de bucurie. Apoi, toată acea fericire a fost risipită când a avut întâlnirea cu Gola şi Guru Mula. Refuza să se mai gândească la aceasta. Marta,

Marta… încă o vedea printre oamenii aceia care cântau jos pe nisip.

Tama s-a scuturat de frică şi slăbiciune. Un lucru îngrozitor atârna deasupra pământului. Şi el simţea aceasta. Timp de două zile nimeni nu mâncase, nimeni nu dormise. Cu fiecare clipă, lucrul acela teribil se apropia şi totuşi nimeni nu putea să spună ce-i ameninţa sau când se va ridica şi-i va devora. Lava vulcanului care curgea şi se contorsiona pe ţărmurile de sud-vest ale Marelui Sangir, era ca un animal uriaş pe moarte, în agonie, care încă mugeşte şi tună, încercând în agonia lui să tragă totul şi pe toţi după el.

Gura iadului se deschisese şi sugea în respiraţia aceea îngrozitoare orice fiinţă vie. Doar oceanul albastru, care se întindea în jurul bazei muntelui, părea în pace. Furtuna din mintea lui Tama ameninţa mai mult decât calamitatea Muntelui de Foc.

Nimeni nu mai putea să stea înăuntru, în case. Toţi învăţătorii musulmani şi închinătorii islamici care se adunaseră acolo, stăteau printre pomii fructiferi de pe deal, în faţa colibelor lor şi priveau la munte, întorcându-se deseori şi privindu-se în faţă unul pe altul, pentru o frântură de mângâiere şi speranţă. Ei priveau cu mustrare la micul grup de creştini care se rugau în grădina învăţătorului. Tama, era singurul din tot grupul care încerca să cântărească pericolul şi spera că nu i se va întâmpla nimic micuţei Marta.

— Este bine că şeful m-a lăsat aici, să am grija ca acei creştini să nu plece, a spus Guru Mula. Dacă nu am fi aici să-i păzim, cred că ar alerga spre dealuri imediat.

Tunetul de sub pământ s-a ridicat într-un muget îngrozitor. Fiecare faţă a devenit mai palidă. Amândouă gurile vulcanului vărsau o lavă de pietre roşii, fierbinţi. În acea clipă, pământul solid al muntelui s-a despărţit în două. Tama a văzut cum întreaga jumătate de nord a vulcanului explodează spre cer şi apoi se coboară cu un zgomot asurzitor în mare.

Atunci, Tama a luat-o la fugă în jos, pe deal, ca o fiinţă înaripată. A auzit strigătele musulmanilor în spatele lui, în timp ce-l avertizau să se întoarcă, dar el alerga şi mai repede.

Chiar în timp ce alerga, a văzut oceanul aspirând toate rădăcinile vulcanului. Apoi un val puternic, tot mai înalt şi mai înalt, a început să se rostogolească spre ţărm.

Tama avea doar un singur gând – s-o salveze pe Marta. Şi-a îndreptat privirea spre ţărm ca o fiinţă turbată. A sărit zidul de pietre care înconjura grădina învăţătorului. Atunci a văzut-o pe Marta în mijlocul oamenilor care cântau şi sunetul acelei cântări puternice i-a umplut auzul.

— Fugi! Fugi! a strigat cu ultima lui respiraţie. Nu-I auzeau? Nu-I înţelegeau? O, ce nebunie!

A prins-o pe Marta şi a tras-o spre el, apoi s-a întors spre zidul de pietre. Avea oare timp să alerge înapoi sus pe deal în siguranţă?

Nu, era prea târziu. Învăţătorul a pus o mână grea pe umărul vrăjitorului şi l-a tras în mijlocul grupului de oameni care cântau, chiar când un vai enorm s-a frânt cu un zgomot asurzitor pe ţărm, în faţa casei micuţe de pe nisip. În clipa când valul a lovit, cuvintele cântării s-au ridicat în jurul lui Tama:

„Un munte puternic este Dumnezeul nostru
Un zid care nu se clatină”.

Tama a închis ochii şi a strâns la pieptul lui copilul îngrozit. Tunetul a izbit undeva deasupra, apoi Tama a privit.

— Zidul, a strigat el, zidul care nu se clatină!

Valul acela enorm, ca un munte de apă, se împărţise în două, chiar la poarta grădinii învăţătorului, şi trecuse pe lângă cele două laturi exterioare ale gardului de piatră. Valul era înalt cât cerul. Cu siguranţă era de înălţimea a trei palmieri, un val verde, plin cu bărci de pescuit şi lemne enorme, cu fiinţe de mare ciudate, scoici şi ierburi.

Valul s-a unit din nou chiar în spatele grădinii învăţătorului, şi Tama a văzut cum spăla acum dealul. Într-o clipă s-a retras înapoi în ocean şi apoi valul următor care a venit a ajuns doar până la poarta din faţa grădinii.

Tama încă o ţinea pe Marta în braţe, dar îl cuprinsese slăbiciunea. A căzut jos pe iarba sărată şi a închis ochii. Atunci Satoo

s-a plecat asupra lui.

— O, Tama, Dumnezeu te-a salvat. Vocea băiatului se frângea de bucurie.

— Dumnezeu a ridicat un zid şi ne-a salvat pe toţi. Tama a deschis ochii. S-a ridicat cu exclamaţii de uimire.

— Cum de eşti aici? Tu? Satoo?

Privind la el gândea că îşi pierduse complet mintea. Ce vrajă este aceasta?

Apoi toţi creştinii s-au adunat în jurul lui. Tama vedea că ei considerau prezenţa lui ca o minune egală cu minunea despicării acelui vai uriaş. Ei priveau la el cu iubire, în timp ce cântau şi aduceau rugăciuni de mulţumire lui Dumnezeu pentru acea eliberare minunată. Tama a îngenuncheat împreună cu ei. Mai târziu, când stătea pe iarba sărată cu Marta lângă el, Satoo a venit şi i-a vorbit.

— Gola şi Guru Mula au plănuit să-mi facă rău, tu ştii; dar Dumnezeul nostru este un munte puternic, aşa cum spune cântarea. El este un zid puternic – ai văzut şi tu foarte bine.

În jurul grădinii învăţătorului, toate epavele şi ruinele lăsate de acel val de flux uriaş se înălţau sus, mult mai sus decât zidul alb, de piatră. Lemne, plante marine, scoici, bucăţi de case de pe înălţimea dealului erau amestecate cu nisip, pietre, animale moarte şi bucăţi de bărci. Când au mers în sat să privească, nu mai era nicio casă, doar palmierii de cocos se mai înălţau încă. Nu rămăsese nimic din casele şi grădinile învăţătorilor islamici. Supravieţuiseră doar oamenii care fugiseră sus, pe dealurile înalte din mijlocul insulei. Aceia şi micul grup de creştini care au cântat şi s-au rugat în interiorul zidului de piatră al casei învăţătorului.

Devreme, a doua zi, când oamenii din sat s-au întors de pe dealuri, Tama şi Satoo porniseră deja pe cărare în întâmpinarea lor. L-au văzut pe şef cum venea pe cărarea şerpuită, de unde putea să vadă distrugerea provocată de mare. A rămas o clipă ca un om a cărui viaţă se încheiase, deşi corpul lui rămăsese încă drept şi nemişcat.

— Tată! Tată! a strigat Satoo alergând spre el şi braţele şefului

l-au cuprins cu o mirare plină de întrebări.

— Fiul meu! Fiul meu! Dar fiul meu este mort!

Şeful Meradin a privit cu ochii mari la Tama, care a încercat să-i explice.

— Învăţătorul s-a dus şi l-a adus de acolo. De aceea nu l-am putut găsi. De atunci, el a fost tot timpul la casa învăţătorului.

— Dar învăţătorii musulmani?

— Au fost măturaţi de ape. Nimic n-a rămas din ei şi din casele lor.

— Dar tu erai cu ei, Tama.

Din nou, acea privire ciudată i-a apărut în ochi şefului Meradin ca şi cum el se temea că şi-a pierdut mintea şi nu putea să înţeleagă această lume nouă, ciudată, pe care n-o mai văzuse înainte.

— Da, am fost cu ei, dar m-am gândit în inima mea să merg s-o salvez pe Marta. Am văzut muntele care era aruncat în aer în bucăţi şi am ştiut că va urma un val uriaş. Am alergat în jos spre casa învăţătorului, am prins-o pe Marta şi aş fi luat-o sus, pe deal, dar învăţătorul m-a prins şi m-a tras înapoi, printre oamenii care cântau. Vino, vino şi vei vedea.

Vocea lui Tama s-a frânt de bucurie şi uimire.

Când şeful a văzut totul, când a înţeles cât de mare a fost valul care s-a despărţit şi a distrus totul, chiar casele învăţătorilor islamici care erau mult mai sus, s-a aşezat jos pe ţărm şi o zi şi o noapte nu a scos nici măcar un singur cuvânt.

Când s-a ridicat din nou, i-a chemat pe toţi oamenii care rămăseseră din satul lui şi pe toţi oamenii din celelalte părţi ale insulei, să vadă minunea pe care o făcuse Dumnezeul cerului. EI Le-a povestit ce făcuse Guru Mula, cum I-a luat pe Satoo şi Le-a lăsat lângă Muntele de Foc şi cum învăţătorul a mers şi l-a salvat. Apoi, a arătat spre panta ruinată şi goală, unde cândva fuseseră ridicate casele cele noi ale învăţătorilor islamici.

— Ascultaţi-mă, a spus el. Acest munte şi acest val au fost conduse de Dumnezeul la care se închină aceşti oameni, învăţătorii

islamici au fost măturaţi de ape şi tot aşa a fost şi Gola. Tama este aici pentru că el a vrut să aibă grijă de fetiţa marelui învăţător…

Şeful şi-a ridicat vocea şi a rostit cuvinte puternice.

— Aceasta este o vrajă adevărată. În toată lumea nu este un Dumnezeu ca Dumnezeul marelui învăţător, care să fie în stare să-l scape de mânia Muntelui de Foc şi de acel val mare. Eu vă poruncesc astăzi ca, începând de acum încolo, noi să urmăm această nouă învăţătură şi copiii noştri, după noi, să urmeze la fel. Eu, şeful Meradin, am vorbit.

Apoi s-a aşezat jos şi toţi oamenii au spus: „Ah-h-h-h". Ştiau că se întâmplaseră lucruri grozave şi ei se temeau de Dumnezeu şi îl respectau pe învăţător. Nimeni n-a fost surprins când, din acea zi Tama a devenit ajutorul învăţătorului zi, şi era mai puternic pentru Dumnezeu decât fusese mai înainte în vechea lui vrăjitorie.

Acum, oamenii îşi ridicaseră tabăra din rogojini şi ramuri împletite, şi se adunau în fiecare seară în casa învăţătorului. Nu era loc pentru toţi, nu era loc nici măcar în grădină. Mulţi dintre tineri se urcau pe grămada uriaşă de ruine care se înălţa deasupra zidului de piatră. Când priveau spre mare şi spre Muntele de Foc, nu mai auzeau tunete şi nu mai vedeau flăcări. Pământul nu se mai cutremura, pentru că pacea se aşezase deasupra insulei Sangir şi. totul era liniştit.

Când şeful a sugerat ca întregul sat să ajute şi să cureţe acea grămadă de ruine lăsată de valul fluxului, ruine care se depozitaseră în spatele grădinii învăţătorului, învăţătorul a obiectat.

— Aş dori să rămână aşa cum este. Vedeţi cât de uriaş a fost acel vai. Chiar dacă am lucra cu toţii, ne-ar trebui multe zile să le mutăm de aici. Lăsaţi-le să rămână aşa, ca toţi să-şi amintească ce a făcut Dumnezeu.

Şeful a ţinut un sfat ca să mute satul mai departe de locul unde se aflase mai înainte, „dar învăţătorul i-a sfătuit să construiască totul aşa cum a fost mai înainte, doar cu case mai bune şi mai ordonate. Hans împreună cu tatăl lui i-au ajutat şi au lucrat cu ei. N-au trecut multe săptămâni şi un sat nou şi frumos, s-a înălţat chiar pe locul unde

fusese mai înainte. Apa izvorului din sat şi a pârâului din junglă este proaspătă şi curată, iar deasupra Muntelui de Foc care s-a consumat, apele verzi ale oceanului se întind liniştite şi adânci ca pacea care a venit asupra insulei Sangir, adânci ca şi harul veşnic al lui Dumnezeu.

Cu mulţi ani mai târziu, când Satoo a ajuns şeful satului şi Iama era bătrân, au venit din Europa nişte oameni de ştiinţă ca să vadă acei ioc, unde valul fluxului se împărţise în două.

Aceşti oameni, veniţi din oraşe mari, nu crezuseră că se poate întâmpla în realitate aşa ceva. Dar, când au văzut grămada enormă de ruine, ei şi-au dat seama că era adevărat.

Dumnezeu, care a despicat Marea Roşie şi râul Iordan, este acelaşi ieri, astăzi şi în veci. El poate să conducă pe poporul Lui spre biruinţă, prin cântări de laudă, aşa cum a făcut cu armatele împăratului Iosafat în timpurile vechi.

Şi pentru noi, cei de astăzi:

„Cetate tare-i Dumnezeu, şi armă-apărătoare”.